

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ August 2009

A photograph of a woman with dark hair and a young girl with brown hair tied in pigtails with colorful hair ties. They are both smiling and looking down at an open book they are holding together. The background is warm and slightly out of focus, showing a lamp and some indoor plants.

Abordarea celor care resping religia

Mai puternici ca niciodată

Ultimul cântat al cocoșilor

M-am născut într-o familie adventistă și nu-mi pare rău!

4

12

16

20

26

SUMAR

Editorial special

- 3** Oamenii se schimbă,
Dumnezeu rămâne același
Gabriel Dincă

Devoțional

- 4** Ultimul cântat al cocoșilor
Adrian Neagu

Credința de fiecare zi

- 6** M-am născut într-o familie adventistă
și nu-mi pare rău!
James R. Nix

Întrebări biblice

- 11** Lupta împotriva demonilor
Angel Manuel Rodriguez

Interviu

- 12** Abordarea celor care resping religia
Allan Martin

Reflecții

- 15** De ce Îl urmezi pe Isus?
Nelu Dumitrescu

Misiune

- 16** Merele și câștigarea de suflete
Dan Serns

Experiențe

- 19** Locul schimbării direcției
Eugenia Gheorghijă

Spiritual

- 20** Grădina Eden, mit sau adevăr
prezent
Cătălin Băncău

Stil de viață

- 22** Mai puternici ca niciodată
Romică Șirbu

Misiune

- 24** Încrede-te în El... și El va lucra
Livia Cojocar

Sănătate

- 26** Mână uscată sau umăr înghețat
dr. Valeriu Gheorghijă

Știri

28

Pagina copiilor

- 30** Nu te opri. Continuă!
Adela Băncău-Burcea

De la inimă la inimă

- 31** Recreție sau timp liber
Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXVI, AUGUST 2009

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georgel Părlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai
Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:

Iacob Pop, Romică Șirbu, Nelu Burcea,
Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu,
Magyarosi Barna, Dinu Costin

Director: Iacob Pop

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

Oamenii se schimbă, Dumnezeu rămâne același

Cu ceva timp în urmă, am găsit o istorioară interesantă cu privire la dorința de a schimba lumea. Autorul spunea: „Când eram tânăr, eram un revoluționar și singura rugăciune pe care I-o adresam lui Dumnezeu era aceasta: Doamne, dă-mi energia de a schimba lumea!

După ce m-am maturizat și mi-am dat seama că mi-a trecut jumătate din viață fără să fi schimbat un singur suflet, mi-am schimbat rugăciunea: Doamne, dăruiește-mi posibilitatea de a-i schimba pe cei cu care intru în contact, familia și prietenii mei, și voi fi mulțumit!

Acum, la bătrânețe, când știu că zilele-mi sunt numărate, rugăciunea mea este alta: Doamne, dăruiește-mi posibilitatea de a mă schimba pe mine însumi! Dacă m-aș fi rugat de la început pentru transformarea de sine, nu mi-aș fi irosit inutil viața!” Cu toate acestea, pentru foarte mulți dintre noi, **încă nu este prea târziu!**

Oamenii se schimbă

Trebuie să recunoaștem că trăim într-o lume care se schimbă în permanență. Gândiți-vă numai la schimbările care au avut loc în ultimii 10, 20, 30, 50 sau 100 de ani. Ar fi greu să ne imaginăm lumea noastră fără telefon, radio, mașină, frigider, computer... Vremurile se schimbă, lucrurile se schimbă și oamenii se schimbă. Gândiți-vă cum arătam și cum gândeam cu 10 ani în urmă.

Înfățișarea noastră se schimbă, culoarea sau desimea părului de pe cap se schimbă. Felul nostru de a gândi se schimbă, opiniile noastre asupra aceluiași probleme se schimbă de atâtea ori. Chiar atitudinile noastre, luarea de poziții se schimbă în funcție de circumstanțe. Deciziile pe care le-am luat cu atâtă prudență ajung, în cele din urmă, să fie schimbate.

Cu toții ne schimbăm. Și în acest sens putem spune că sunt schimbări evolutive și involutive, de progres și regres, pozitive și negative. Totul se schimbă atât în jurul nostru, cât și în noi înșine, ca ființe umane. Astfel, în corpul nostru mor, zilnic, milioane de celule și tot atâtea se nasc la loc, așa că la fiecare al șaptelea an, corpul uman are alte celule, complet noi.

Deși nu are nicio legătură cu schimbarea celulelor organismului, totuși și revista *Curierul Adventist* are nevoie de înnoire după șapte ani. Și, pentru ca această înnoire să fie cât mai bună, am considerat potrivit ca această schimbare să înceapă cu mine.

Așa că acum vă pot spune că am ajuns la capătul unui drum pe care l-am parcurs împreună timp de șapte ani. A fost un drum cu surprize plăcute sau,

poate, neplăcute uneori, dar putem spune cu certitudine că Dumnezeu a avut milă de noi și ne-a oferit ocazii care ne-au ajutat să ne apropiem mai mult de El. Îmi cer iertare de la cei pe care poate i-am supărat sau nemulțumit și le mulțumesc tuturor aceluia care m-au susținut în rugăciune și m-au ajutat prin observațiile și sugestiile lor.

În același timp, folosesc această ocazie pentru a-l prezenta pe noul redactor-șef al revistei *Curierul Adventist*, în persoana fratelui Virgil Peicu, chemat de Comitetul Uniunii să slujească pentru următoarea perioadă de timp. Fratele Virgil Peicu este bine cunoscut de mulți dintre dumneavoastră, pentru că a slujit ca pastor, președinte de Conferință, realizator de emisiuni la radio Vocea Speranței și Speranța TV și profesor la Institutul Teologic Adventist. Am toată convingerea că, sub coordonarea fratelui Peicu, un pastor cu multă experiență și competență în domeniul teologic și jurnalistic, revista va beneficia de înnoire atât în formă, cât și în conținut. Mă rog ca Dumnezeu să-l binecuvănteze în această slujire atât de importantă pentru biserica noastră.

Lucrurile esențiale nu se schimbă

Cu toate că sunt multe schimbări bune în viațele noastre, trebuie să recunoaștem că lucrurile esențiale nu se schimbă. Cuvântul lui Dumnezeu nu se schimbă, caracterul Său nu se schimbă, dragostea Sa față de noi nu se schimbă, planurile și făgăduințele Lui nu se schimbă, adevărul și principiile Lui nu se schimbă, pentru că El Însuși nu se schimbă. „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb” (Maleahi 3,6 p.p.). De multe ori noi ne luăm foarte ușor cuvântul înapoi, iar atunci când nu ne ținem promisiunile avem o mie de scuze. Dar Dumnezeu niciodată nu aduce scuze pentru că El întotdeauna își ține făgăduințele și acest aspect este o mare binecuvântare pentru noi.

El a spus că ne iubeste cu o iubire veșnică și așa va face. Ne-a încurajat, spunându-ne că „toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” și așa va fi. A spus că va fi în toate zilele cu noi până la sfârșitul veacului și așa se va întâmpla. A spus că El are gânduri de pace, și nu de nenorocire față de noi, ca să ne dea un viitor și o nădejde, și nu-Și va lua cuvântul înapoi, pentru că „orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1,17). Cu această convingere fermă într-un Dumnezeu care nu-Și schimbă dragostea, planurile și făgăduințele față de noi, doresc să mă despart de dumneavoastră, cititorii, până când ne vom putea împărtăși toate bucuriile pe Noul Pământ.

Gabriel Dincă este pastor în comunitatea Labirint-București, Conferința Muntenia.

Experiența lui Simon Petru de a se lepăda de Domnul Isus este, fără îndoială, un eveniment neașteptat pentru orice cititor consecvent al Evangheliei. Pare greu de înțeles cum Simon Petru, „cel dintâi” (Mat. 10,2) dintre apostoli, cel care primește de două ori descoperirea specială din partea Tatălui că Domnul Isus era Fiul lui Dumnezeu (Mat. 16,17; 17,5), singurul om care a mers vreodată pe ape, cel care are curajul să scoată sabia în apărarea Învățătorului său drag..., tocmai el se leapădă de Isus.

„Oricine
va căuta să-și
scape viața o va
pierde; și oricine o va
pierde, o va găsi”.
(Luca 17,33)

Ultimul cântat al cocoșilor

La fel de șocantă este însă și povestea mea, și a ta. Înnarmați cu intenții bune, îmbrăcați cu vorbe dintre cele mai frumoase și fapte pline de curaj, credem, uneori, că suntem singurii credincioși fideli de la apostoli până acum. Foarte aspri cu alții, gata să ne dăm pe noi înșine exemplu de desăvârșire în toate, ne pomenim uneori că ne lepădăm de Isus dureros de repede. La o intersecție, când șoferul dinainte a frânat brusc, la un chioșc de ziare sau în fața televizorului, la piață, în familie sau la biserică, spunem vorbe, ne îngăduim priviri, nutrim simțăminte ce nu se regăsesc nicicum în Modelul Divin.

Adrian Neagu
este pastor în distric-
tul Plosca din Confe-
rința Oltenia.

Viața de credință pare astfel un zigzag neîntre-rupt, purtat zi de zi cu încrederea oarbă că sfârșitul ne va apuca totuși pe val, că poate vom fi și noi astfel mântuiți. Nimic din bucuria lui David sau din convingerea apostolului Pavel nu poți regăsi de cele mai multe ori în viața creștinilor de azi, uimiți că Dumnezeu e atât de zgârcit cu minunile de altădată. De ce? Iată câteva motive.

Mergem prea aproape de prăpastie

Asumarea riscurilor inutile este caracteristica generală a veacului nostru. Obsedați de ideea de a trăi viața, oamenii își asumă riscuri vecine cu nebunia sau nesăbuița. Apoi plătim. Fie că este vorba de domeniul muncii sau de cel al distracției, oamenii de azi sunt provocați, prin stilul de viață, să trăiască permanent pe marginea prăpastiei. Este caracteristica celor care au încredere numai în ei, care cred că pot să facă totul, că nimic nu le poate sta împotriva. Și în domeniul spiritual e la fel. Creștinul de azi, laodiceeanul tipic, convins că nu duce lipsă de nimic, poate sta calm trei ore în fața televi-

zorului, înghițind cu nesaț bune și rele, având convingerea fermă că lui nu i se poate întâmpla nimic, el știe să facă deosebire între ce e bun și ce nu. El poate vorbi despre orice subiect, poate citi orice carte, pentru că trebuie să cunoască și răul deopotrivă cu binele, dar lui..., lui nu i se poate întâmpla nimic, fiindcă el stă bine. Da, el, creștinul de azi, adică eu și cu tine, poate merge oricând la sfatul celor răi, pe calea celor păcătoși și chiar se poate așeza pe scaunul celor batjocoritori cu aceleași intenții bune și cu aceeași nevinovăție cu care mâine merge să locuiască în Casa Domnului.

Minciuna lui Satana, rostită atât de mios Enei în Grădina Edenului, a fost că prin păcat vor fi ca Dumnezeu „cunoscând binele și răul”. Dar acesta este categoric un fals, pentru că Dumnezeu nu cunoaște răul din experiență. Adam și Eva cunoșteau răul prin revelație. Dumnezeu le vorbise încă de la început despre moarte și neascultare, dar au ales, spre nefericirea lor, să nu se mulțumească cu atât. La fel facem și noi. Oricât de bine intenționați am fi, curiozitatea spre rău e păcat. Sfințirea, transformarea noastră după chipul Celui Neprihănit, se face prin contemplare, „cu fața descoperită ca într-o oglindă” (2 Cor. 3,18), și prin credința care vine „prin Cuvântului lui Dumnezeu.” (Rom. 10,17)

E atât de greu să acceptăm că a fi „prost în ceea ce privește răul” (Rom. 16,19) nu e un handicap, ci un avantaj, un mare pas înainte, categoric nu o invitație la platină, ci o provocare de a-L cunoaște pe „singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos” (Ioan 17,3), „cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău”.

Și ce bine ar fi fost dacă David ar fi fugit de pe acoperiș, așa cum Iosif a fugit din odaia soției lui Potifar.

Ne este frică de moarte

Teza fundamentală a celui rău este aceeași din toate timpurile: „Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viața lui” (Iov 2,4). Teama aceasta ne împinge de multe ori la fapte pe care nici nu bănuim că suntem capabil să le facem. Iar Satana este maestrul scenariilor false. Pentru cei mai mulți, compromisul pare o soluție mult mai bună decât pierderea serviciului, a partenerului, a poziției sociale, a „binelui” prezent pe care îl percepem ca locul nostru de siguranță. Uităm, astfel, cuvintele tranșante ale Domnului Isus, care le spunea ucenicilor că „oricine va căuta să-și scape viața o va pierde; și oricine o va pierde, o va găsi”. (Luca 17,33)

Miracolul acesta al regăsirii vieții este răsplata celor ce înțeleg că „frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul nu are de ce să se teamă” (Prov. 29,25). Căutarea noastră disperată după bunăstare ne face să pierdem din vedere că „viața este mai mult decât hrană și trupul mai mult decât îmbrăcăminte”. (Luca 12,23)

Este adevărat însă că la nivelul măr-turisirii, probabil toți cei ce citim aceste rânduri suntem dispuși în clipa aceasta să murim pentru Hristos dacă ni s-ar cere, la fel ca și Petru, dar suntem gata să negociem cu Dumnezeu până la ultimul bănuț din zecime, nu avem timp pentru misiune, iar pentru studiu și rugăciune există doar Sabatul... Și ne risipim astfel viața mânați de o fata morgana numită „strictul necesar”.

Această zilnică lepădare de credință ne pregătește pentru momentul când, asemenea lui Petru, vom spune cu jurământ: „... nu-L cunosc pe Omul acesta.”

Ne lepădăm de Isus atunci când nu mai privim la El. Acesta a fost, de fapt, eșecul lui Petru. În grădină fusese prea obosit, iar în curte prea fricos ca să privească la Isus. Când ochii lor s-au întâlnit, Petru s-a trezit ca dintr-un vis urât. Generația noastră este, fără

îndoială, o generație de privitori, lumea este un spectacol, viața a devenit un spectacol, „ochiul nu se mai satură privind” (Ecles. 1,8). Suntem încântați de atâtea lucruri, încât uităm de Cel a cărui făptură „este plină de farmec” (Cânt. cânt. 5,16). Pentru ochii noștri însetați de senzațional, El nu are „nici frumusețe nici strălucire care să ne atragă privirile” (Isaia 53,2). Dar când minunea nașterii din nou aduce în viața noastră viața Lui, și nu mai trăim pentru noi, când teama de moarte este schimbată cu încrederea deplină și când Împărăția cerului devine prioritatea principală, poți spune convins: „Pentru mine, fericirea mea este să mă apropiu de Dumnezeu.” (Ps. 73,28)

Viața creștinului, deși poate fi comparată cu o cetate așezată pe un munte și o lumină pusă în sfeșnic, este, în același timp, „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Col. 3,3), tocmai de aceea nimeni nu o poate „smulge din mâna Sa”. (Ioan 10,28)

Semnele revenirii Domnului Isus sunt pentru generația creștinilor de astăzi ultimul cântat al cocoșilor. Ocazia fericită de a lăsa totul și a privi țință la Isus. Și această judecată prezentă te poate scăpa de condamnarea judecății viitoare. Căci cine nu are curaj să Îl privească acum în ochi pe Domnul Isus va trebui să o facă atunci când va veni ca Împărat și Domn.

Istoria lui Petru se termină într-un mod fericit, cu o întrebare deopotrivă pentru el și pentru noi: „Mă iubești tu, mai mult...?” (Ioan 21,15) Răspunsul nu se măsoară în ceea ce facem, ci în motivele care stau la baza faptelor noastre.

A-L iubi pe Dumnezeu nu ține doar de aspectele exterioare ale ascultării. Tânărul bogat avea un renume de inviat. A-L iubi pe Dumnezeu înseamnă a fi gata să Îl identifiți – și lucrul acesta să fie evident pentru oricine vrea să creadă – pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel, ca Dumnezeul tău. Să vorbești așa despre El și să ți se vorbească

așa despre El. Această dragoste, dacă este cultivată, ne va ține departe de marginea prăpastiei și ne va da credință, pentru că ea vine din Dumnezeu.

„Lepădarea de credință” nu este doar întoarcerea de la credința adevărată în contextul escatologic final, ci este viața duplicitară, joaca nesocotită cu păcatul, negarea lui Isus Hristos și al spiritului Său de jertfire și ascultare în viața mea și a ta.

Iar semnele sfârșitului nu sunt toate noile titluri ale emisiunii de știri preferate, ci sunt ultimul cântat al cocoșilor. Îl vom auzi oare?

Fie că este vorba de domeniul muncii sau de cel al distracției, oamenii de azi sunt provocați, prin stilul de viață, să trăiască pe marginea prăpastiei. Este caracteristica celor care au încredere numai în ei, care cred că pot să facă totul, că nimic nu le poate sta împotriva.

M-am născut într-o familie adventistă și nu-mi pare rău!

Un pastor din conducerea bisericii își aduce aminte cu plăcere de lecțiile învățate în copilărie.

„Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și, când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.”
(Proverbe 22,6)

James R. Nix este director la Ellen White Estate, în cadrul Conferinței Generale a Bisericii Adventiste, Silver Spring, Maryland.

Mulți dintre noi, cei care ne-am născut în familii adventiste, am crescut într-o perioadă pe care acum unii o consideră rușinoasă. Un număr din ce în ce mai mare de glasuri se ridică în cor, susținând că mare parte din ceea ce a promovat și a făcut biserica între anii 1950 și 1960, atât ca teologie, cât și ca stil de viață, a fost simplist, legalist sau, pur și simplu, greșit.

Se afirmă că în biserica tinereții noastre am fost învățați că mântuirea este câștigată prin ceea ce facem, nu prin Persoana pe care o cunoaștem. Deoarece ne consideram rămășița descrisă în Apocalipsa 12 și credeam că avem un mesaj unic referitor la sfârșit – care se găsește în Apocalipsa 14 și pe care îl aveam de răspândit pretutindeni în lume înainte de venirea lui Hristos –, biserica în care am crescut noi e considerată ca având vederi înguste, intolerante și îndreptate numai spre sine. În viziunea persoanelor care susțin aceste idei, Ellen White ne-a fost vărâtă pe gât cu forța sau, cel puțin, a fost ridicată la gradul de judecător suprem în aproape toate aspectele care țin de adventism. E interminabilă litania celor care critică modul în care biserica s-a purtat (sau nu s-a purtat) cu noi. Prin urmare, generațiile actuale cred că lucrurile au stat chiar așa în realitate.

Fără nicio îndoială, există cel puțin câțiva care au avut astfel de experiențe negative vizavi de Biserica Adventistă a anilor 1950 și 1960. Dar, din fericire, nu toți cei care au trăit în acea perioadă au trecut prin asemenea situații. Cu riscul de a fi considerat fie naiv, fie îndochinat, vreau să afirm de ce mă bucur că am crescut în Biserica Adventistă în acea perioadă. În loc să mă concentrez pe probleme, eu vreau să sărbătoresc adventismul. Vreau să vă împărtășesc o parte dintre motivele pentru care eu mă simt binecuvântat ca urmare a faptului că am crescut în Biserica Adventistă în acea eră pe care unii o consideră prea rușinoasă pentru a și-o aduce aminte.

E numai corect să admit că eu sunt produsul bisericii mele, de fapt, fac parte din a șasea generație de adventiști din familia mea. Am frecventat școli adventiste din clasa întâi până la seminar, am participat la Școala de Sabat, serviciile divine de la biserică și la clubul de exploratori. Astfel, am ajuns să-mi predau inima lui Isus și am luat decizia de a-mi trăi viața slujindu-L pe El. Atât convertirea, cât și umblarea mea cu Hristos sunt legate direct de educația mea adventistă, grație familiei, profesorilor, pastorilor și altora din biserică, care au personificat pentru mine iubirea lui Dumnezeu.

Iată în continuare opt motive pentru care sunt bucuros nu doar pentru faptul că sunt adventist, ci și pentru faptul că am crescut în biserică în acea perioadă atât de mult blamată.

1. Respectul pentru Cuvântul lui Dumnezeu

Mă bucur că biserica mea m-a învățat să pun accentul pe Biblie. E adevărat, pe atunci lucrurile erau mai simple: majoritatea celor care trăiam în America de Nord foloseam aceeași versiune a Bibliei. Acest lucru a contribuit la unitatea bisericii. Textele de memorat de la Școala de Sabat și alte versete biblice de la școală erau învățate pe de rost și puse în practică. La Școala de Sabat aveam concursuri, iar textele biblice pe care le folosesc astăzi sunt memorate de pe vremea acelor concursuri.

Cu riscul de a părea legalist în ochii unora, iată încă un lucru pe care l-am

învățat: niciodată să nu pun vreun obiect deasupra Bibliei. Acest obicei pornea de la ideea că Biblia face parte din categoria lucrurilor sfinte. Biserica mea m-a învățat, încă de copil, că întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu e suprem în toate, lucru pentru care îi voi fi veșnic recunoscător.

2. Apropiata revenire a lui Isus

Mă bucur că în vremea tinereții mele exista în biserică senzația de urgență în ceea ce privește a doua venire a lui Isus. Profesorii mă învățau că Isus va veni curând. Nu știau când, dar erau convinși că se va întâmpla la scurt timp, foarte curând. Planurile pe termen lung erau întotdeauna temperate de continuarea: „Dacă nu vine Domnul până atunci.”

Unii privesc în urmă la acea perioadă și râd de naivitatea celor de atunci. Dar eu sunt bucuros că am fost crescut într-o biserică entuziasmată de revenirea lui Hristos, crezând că aceasta va avea loc în timpul vieții mele. Această idee mă împiedică să mă fac prea comod și să îndrăgesc prea mult această lume și farmecele ei. Am fost învățat că există un loc mai bun pregătit pentru mine și că Isus urmează să revină curând pentru a mă duce acolo. Această concepție mă ajută să am o perspectivă corectă asupra bunurilor mele materiale.

Pe măsură ce am înaintat în vârstă, am adoptat unele dintre ideile lui William Miller. În una dintre cele mai renumite declarații ale sale, scrisă la scurt timp după marea dezamăgire din 22 octombrie 1844, el afirmă: „Mi-am

ațintit mintea spre o altă vreme și așa vreau să rămân, până când Dumnezeu îmi va da mai multă lumină, astăzi, tot astăzi și iar astăzi, tot așa până când va reveni.” (Scrisoarea lui William Miller către Joshua V. Himes, din 10 noiembrie 1944, citată în Sylvester Bliss, *Memoirs of William Miller* [1853], p. 273.)

Eu cred încă faptul că Isus Se va întoarce curând – cred din toată inima. Dar, dacă va alege să nu revină în timpul vieții mele, deoarece vrea să salveze mai mulți dintre cei pentru care a murit, ce înseamnă aceasta pentru mine? Asemenea lui Miller, cred că Isus va face toate lucrurile *așa cum trebuie să fie făcute*. (Expresia îi aparține lui William Miller și este preluată dintr-o scrisoare adresată lui Elon Galusha, 5 aprilie 1844.)

În tinerețea mea, se cânta mai mult despre a doua venire decât se cântă acum. Pe atunci, niciun imn nu putea anima mai mult o audiență adventistă cum o făcea imnul „Trămbiți sunați!”. Când Brad Braley, cu ocazia unei mari adunări, cânta primul acord la orgă, audiența, la unison, umplea sala de armoniile acestui imn. Entuziasmul făcea să vibreze grinzile, la propriu.

Dacă inima mea încă tresaltă la gândul că Isus vine curând? Sigur că încă tresaltă. Îi mulțumesc bisericii pentru că m-a învățat despre binecuvântata speranță și pentru că mi-a arătat perspectiva unui viitor atât de minunat spre care pot privi.

Cu ceva ani în urmă, l-am întâlnit pe unul dintre profesorii mei de Biblie din facultate. Fiind aproape de pensionare,

el a trecut pe la locul meu de muncă. În toiul discuției, mi-a spus că-mi dătează niște scuze. Deoarece mai avea puțin până la pensie, mi-a spus că încerca să-i găsească pe cât mai mulți dintre foștii săi studenți pentru a se putea scuza în fața tuturor.

Pentru nimic în lume nu-mi puteam da seama ce motiv avea să-și ceară scuze profesorul meu preferat. Dar n-a trebuit să aștept prea mult: Voia să-și ceară scuze, zicea el, deoarece Isus nu a venit încă. Mi-a explicat apoi faptul că, pe când predă la clasa mea, fusese sigur că Hristos e pe cale să revină și că a doua venire va avea loc la scurt timp. Dar, deoarece acest lucru nu se întâmplase, voia să-mi ceară iertare.

L-am privit stupefiat. „Frate _____, nu aveți niciun motiv să vă cereți iertare. Acesta este unul dintre cele mai importante lucruri pe care l-am învățat de la dumneavoastră.” Asta credeam atunci și asta cred și acum.

Mă bucur că, în procesul maturizării mele, am cunoscut profesori și pastori adventiști care credeau cu putere în apropiata revenire a lui Hristos și erau sincer entuziasmați în această direcție. Tot ei au fost aceia care m-au ajutat să mă îndrăgostesc de Isus. Sper ca și pastorii și profesorii de astăzi să fie încă entuziasmați de a doua venire. La urma urmei, suntem adventiști și aceasta e menirea noastră. Credința în apropiata revenire a lui Hristos e încă vie în sălile noastre de clasă? Tinerii din bisericile

noastre încă se animă la gândul că Isus e aproape să Se întoarcă? Eu sper că da.

3. Sfințenia Sabatului

Mă bucur că am crescut într-o perioadă în care Sabatul era atent păzit de adventiști: de vineri de la apusul soarelui până sâmbătă la apusul soarelui. Când apunea soarele vineri, în casa noastră era deja făcută curățenia, cu toții făcuserăm baie, mâncarea de Sabat era pregătită și eram gata să întâmpinăm primele ore de Sabat.

Cu ceva ani în urmă, am fost invitat într-o tabără, ca vorbitor. În timpul mesei, alături de organizatori, nu am putut să nu aud o conversație între câțiva pastori de la masa de alături. Se bucurau că au trăit să vadă biserica trecând de perioada legalistă de păzire a Sabatului. Chiar râdeau de câteva dintre „regulile” noastre din trecut, care li se păreau că îi îngădesc. Într-un final, după ce am suportat cât am suportat, m-am întors și le-am spus: „Da, dar încă biserica noastră se confruntă cu dificultatea de a-i face pe membri să înțeleagă ideea de sfințenie a timpului.” Conversația a virat brusc în altă direcție, ei recunoscând că ideea de sfințenie a timpului este ceva ce biserica noastră începe să piardă din vedere.

Da, e adevărat, ceea ce tu hotărăști că e potrivit de făcut în Sabat s-ar putea, uneori, să difere de ceea ce eu mă simt bine făcând. Chiar și cu aceste diferențe de opinii, mă bucur că am fost educat de părinți și profesori care

m-au învățat că orele Sabatului sunt sfinte, altfel decât orele celorlalte zile. Un număr din ce în ce mai mare de adventiști consideră că nu e nimic greșit în a merge în oraș vineri seara sau în Sabat după-amiaza ca să mănânce la restaurant, nu e nicio problemă să alerge în cadrul concursurilor de maraton sau să participe la evenimente sportive. Dacă această tendință continuă, Sabatul pentru adventiști va deveni ceva asemănător cu duminica pentru majoritatea protestanților.

Mă bucur că am crescut într-o perioadă în care sfințenia Sabatului era puternic accentuată. Viața mea a fost mai bogată ca urmare a faptului că am recunoscut caracterul special al acestor 24 de ore în fiecare săptămână.

4. Accentul pe sănătate și moderație

Pe vremea mea, nimeni nu servea băutură cofeinizată în cadrul întrunirilor de la biserică. Nimic ce conținea carne, piper negru sau muștar nu era adus la mesele de părtășie de la biserică sau la alte mese la care participam. La nunțile adventiste nu se serveau băuturi alcoolice. Eram chiar învățat să nu mănânc nimic între mese.

Unii consideră astăzi că aceste lucruri sunt legaliste sau, cel puțin, demodate, dar eu vreau să-i mulțumesc bisericii pentru că m-a învățat că trupul meu este templul Duhului Sfânt și că e important cum mă port cu el. Mă bucur că am fost

învățat că Dumnezeu încearcă să mă pregătească pentru o veșnicie împreună cu El. Prin urmare, nu am fost nicio dată tentat să fumez, să beau alcool sau să consum droguri. Am fost învățat să dau dovadă de moderație în orice aș fi mâncat, lucru pe care, recunosc, nu-l pun în practică atât de des pe cât ar trebui. Totuși, mulțumită bisericii mele, cel puțin înțeleg acest concept.

Ori de câte ori apare un nou regim dietetic sau alimentar, eu încă merg și compar ultimele tendințe cu ceea ce Dumnezeu i-a descoperit lui Ellen White. Dacă pare să nu existe o concordanță, resping din start noua idee. Desigur, îmi dau seama că nu tot ce a scris Ellen White referitor la alimentație și sănătate a fost confirmat de știința medicală. Dar, chiar și în perioada actuală, când văd cum medicina oscilează – inclusiv cu privire la vegetarianism –, nu încetez să mă minunez de cât de des concluziile științifice finale concordă cu ceea ce Dumnezeu i-a arătat unei femei cu educație formală limitată, cu peste 140 de ani în urmă.

Îi sunt recunoscător bisericii mele nu numai pentru că m-a învățat că trupul meu este templu Duhului Sfânt, ci și pentru că a demonstrat că există o sursă de încredere în domeniul sănătății și temperanței care poate fi etalonul inovațiilor și pretențiilor actuale cu privire la sănătate.

5. Mesajul și identitatea profetică a mișcării adventiste

Ca tânăr adventist, am fost învățat că Biserica Adventistă are „adevărul”. Îmi dau seama că astăzi mulți consideră această idee ofensatoare. Dar, sincer, eu mă bucur că am crescut crezând în identitatea și mesajul profetic al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – inclusiv faptul că ceea ce predică și susține biserica noastră este „adevărul”. Am fost

învățat că mișcarea noastră a fost prezisă cu secole înainte, în Apocalipsa 10; că rămășița lui Dumnezeu este identificată în Apocalipsa 12 și că misiunea noastră profetică, inclusiv mesajul pe care Dumnezeu vrea să-l predicăm până la reve-

nirea lui Hristos, ne este încredințată în capitolul 14 din Apocalipsa.

Cu siguranță că au fost unii care au văzut în declarațiile noastre un fel de exclusivitate sau un motiv de mândrie, dar eu nu-mi aduc aminte să fi fost învățat ceva de genul acesta. Dimpotrivă, am fost învățat că intrarea în Biserica Adventistă este atât un privilegiu, cât și o responsabilitate solemnă. Am învățat la *MV Society* un motto care mă provoca și mă entuziasma în același timp: „Mesajul adventist – pentru toată lumea acestei generații”. Dumnezeu Se baza pe mine, ca membru al rămășiței Sale, să-mi fac partea în lucrarea de avertizare a lumii că Hristos revine curând. Era o idee extraordinară pentru un tânăr!

6. Avantajele stilului de viață adventist

Deși pare de necrezut pentru unii, nu-mi pare rău că am crescut într-o biserică în care am fost învățat să nu merg la film, să nu dansez, să nu ascult muzică în vogă, să nu citesc romane, să nu port bijuterii, să nu joc cărți, să nu merg la bowling sau la popice, să nu joc biliard și nici măcar să nu mă încante vreunul dintre sporturile profesioniste.

Eram prea rigizi pe vremea aceea? Probabil că da. Atunci de ce mă bucur că biserica mea a încercat să-mi arate potențialele pericole asociate acestor probleme culturale? Pur și simplu pentru că, pentru tot restul vieții, voi sta să mă gândesc bine dacă aceste foste practici tabu sunt căi potrivite în care îmi pot folosi banii și timpul. Prin faptul de a nu citi, a nu privi și a nu face lucruri pe care alții din societate le citesc, le privesc și le fac, mintea mea este în afara multor lucruri la care alții se luptă să renunțe când se hotărăsc să-L urmeze pe Hristos.

Sper ca, în graba de a renunța la trecutul nostru așa-zis legalist, biserica să nu exagereze în extrema cealaltă în aceste probleme legate de stilul de viață și să ajungem să nu mai avem standarde pentru tinerii noștri. Eu aș fi fost privat de multe lucruri de valoare dacă s-ar fi întâmplat așa pe vremea când eram tânăr în biserică.

Mă bucur că biserica m-a învățat să am grijă ce lucruri introduc în mintea mea. Există câteva locuri în care adventiștii nu ar trebui să meargă și alte locuri în care nimeni nu ar trebui să meargă. Îți mulțumesc, biserică, pentru că m-ai învățat aceste lucruri! Deși am alunecat

de vreo câteva ori, îți mulțumesc pentru că ai promovat standarde înalte, învățându-mă că există niște limite dincolo de care un adventist nu ar trebui să se aventureze. Viața mea a fost mai reușită și experiența mea creștină mai bogată datorită faptului că am fost învățat aceste lucruri.

7. Mișcarea adventistă mondială

Sunt, de asemenea, bucuros că am crescut într-o biserică în care se pune accent pe răspândirea și misiunea mondială. Copil fiind, am văzut că fac parte dintr-un tablou mai vast decât biserica locală unde se închina familia mea în fiecare Sabat. Indiferent că era vorba de o solicitare de fonduri în cadrul campaniei anuale de colectare, în cadrul întrunirilor de exploratori, în cadrul taberelor pe care familia mea le savura aproape în fiecare vară sau chiar cu ocazia sesiunilor Conferinței Generale sau a unor congrese de tineret la care participam, biserica mă ajuta să-mi aduc aminte că mișcarea adventistă nu se limita doar la biserica locală. Și, da, ulterior, am continuat să ne considerăm o mișcare, nu doar o biserică în sensul formal al cuvântului.

Bunicul meu, care era medic și era foarte ocupat, deseori se implica împreună cu mine într-o activitate de Sabat după-amiaza. În acea perioadă, țările în curs de dezvoltare se luptau să facă rost de medicamente de orice fel. Bunicul a luat hotărârea să-și facă partea pentru ameliorarea situației, chiar dacă într-o măsură foarte mică. Le-a cerut reprezentanților companiilor farmaceutice să-i dea mostre de diferite medicamente, de mănuși chirurgicale și alte obiecte care lipseau din clinicile și spitalele noastre de peste tot de pe glob. Apoi, în Sabat după-amiază, ambalam împreună acele lucruri în cutii și le legam cu sfoară.

Majoritatea pachetelor erau destinate instituțiilor adventiste unde bunicul îl cunoștea pe medicul responsabil. Acum câțiva ani, am mers în Nigeria. Întrebat fiind ce vreau să vizitez, eu am răspuns: „Spitalul din Ile-Ife.” Nimeni nu putea înțelege de ce, dar era simplu: era unul dintre locurile în care noi trimiseseam pachete pe când eu eram copil.

Până în ziua de azi, eu mă consider o parte integrantă a mișcării mondiale – care merge înainte spre victoria finală – mulțumită a ceea ce m-a învățat biserica mea.

8. Imnurile specifice adventiste

Mă bucur că pe vremea când eram tânăr, biserica m-a învățat să cânt imnuri specifice adventiste. Cântecul pe care le-am învățat la școală, la biserică și la grupa de exploratori mi-au întărit încrederea în biserică. Nu condamn în întregime tipul de melodii actuale evanghelice, deși unele dintre ele mi se par superficiale. Mă bucur că, mai demult, noi cântam imnuri care aveau un conținut teologic și doctrinal, întruchipând spiritul adventismului.

Ca tânăr, puteam să rezonез cu dragostea exprimată în acele imnuri, deși nu puteam să o înțeleg pe deplin. Astăzi, deseori mă surprind fredonând sau cântând încet melodiile învățate atunci. Ele reprezintă o parte din identitatea mea ca adventist.

Mi-e teamă că noi, ca biserică, le facem o defavoare tinerilor noștri. Cu ceva vreme în urmă, conduceam un tur de istorie confesională în New England și New York. De obicei, când ajungem la mormântul lui William Miller îi rog pe cei care formează grupul să cântăm împreună o strofă sau două din imnul „Trămbiți sunați!”. Intuind că acești tineri studenți adventiști s-ar putea să nu cunoască această melodie, i-am întrebat. Și bănuiala mea s-a confirmat: nici măcar unul nu o știa. Așa că i-am întrebat mai departe: „Atunci știți: 'Sfântă speranță?'” Din nou, niciunul. Apoi am întrebat dacă există vreun imn de laudă despre a doua venire pe care îl puteam cânta împreună acolo, la mormântul lui William Miller. Nici studenților și nici însoțitorilor lor nu le-a venit în minte niciun astfel de imn.

Dacă vrem să-i învățăm pe tineri imnuri de laudă, atunci le suntem datori să compunem unele specifice adventiste, care scot în evidență concepțiile noastre. Ceea ce tinerii învață acum este ceea ce vor continua să cânte pentru tot restul vieții. Iată ce m-a învățat pe mine biserica atunci când eram copil și tânăr.

Cea mai bună cale de a trăi

Pe lângă aceste lucruri, mă bucur și de alte lecții învățate de la biserica mea, dintre care:

1. Obligația de a returna zecimea și de a aduce daruri în bani. Bunurile pe care le dețin nu sunt ale mele, ci mi-au fost împrumutate de Dumnezeu.

2. Adevărul referitor la tema confruntării dintre bine și rău. Deși nu pot să găsesc o explicație pentru multe lucruri care se întâmplă în lume, știu sigur că se duce o luptă cosmică în univers, între Hristos și îngerii Lui și Satana și îngerii lui.

3. Faptul că Ellen White a fost un profet adevărat al Domnului și că sfaturile pe care le-a dat cu privire la o mulțime de subiecte au, prin urmare, autoritate. Mă bucur că biserica m-a învățat să îi accept mesajele profetice ca fiind valide. Lucrarea ei mi-a îmbogățit

urmează. Biserica mea m-a învățat cum să îmi trăiesc viața la întregul potențial, fără vreo vină, neliniște sau disperare. Pentru acest lucru, îi sunt recunoscător în cea mai mare măsură.

Dacă stăm să ascultăm vocile care strigă la biserică să renunțe la învățăturile ei distincte, dând la o parte multe dintre lucrurile pe care ne-a învățat de-a lungul timpului, ce îi vom oferi, în schimb, generației care va urma? Ce moștenire vor primi cei care vin după noi?

Putem face îmbunătățiri pe ici, pe colo, umblând doar la modul cum ambalăm ceea ce am fost învățați? Puțin probabil.

Unii dintre oamenii din trecut au dus la extreme o parte din învățăturile bisericii? Din nefericire, da.

Dar, mai presus de toate, ar trebui să schimbăm sau să renunțăm la setul de principii de viață transmise nouă de Dumnezeu? Din toată inima, sper că nu.

Nu sunt de acord cu cei care spun că am fost maltratat, dezinformat și complet

dus în eroare de către biserica mea. Voi fi pentru totdeauna bucuros că am fost crescut într-o perioadă în care biserica și-a enunțat clar principiile.

Pentru că m-a provocat spre un astfel de mod de gândire și viață, îi voi fi veșnic recunoscător bisericii – mesagerului inspirat al lui Dumnezeu, pastorilor, profesorilor, instructorilor de la Școala de Sabat și de la exploratori și familiei mele – care, atât prin teorie, cât și prin exemplu, mi-au prezentat stilul de viață adventist, care te poate face să te simți împlinit. Pentru acest lucru, nicio dată nu va trebui să-mi fie rușine.

Dacă toți aceștia nu mi-ar fi prezentat aceste avantaje – dacă le-ar fi ascuns de mine – acum, cu siguranță, lor ar fi trebuit să le fie rușine și să-și ceară iertare față de mine.

Îți mulțumesc, biserica mea, pentru că ai fost fundamental adventistă!

Acest articol este o variantă condensată a prezentării făcute la Comitetul pentru Educație și Curriculum din cadrul Diviziei Americi de Nord, în Tucson, Arizona, pe 3 decembrie 2005.

Eu cred încă faptul că Isus Se va întoarce curând – cred din toată inima. Dar, dacă va alege să nu revină în timpul vieții mele, deoarece vrea să salveze mai mulți dintre cei pentru care a murit, ce înseamnă aceasta pentru mine? Asemenea lui William Miller, cred că Isus va face toate lucrurile așa cum trebuie să fie făcute.

viața nemăsurabil de mult.

4. Faptul că Isus nu numai că îmi iartă păcatele, ci îmi dă și putere să le înving. Am fost învățat că Isus pregătește un popor care să fie apt pentru a fi mântuit. Am descoperit că, odată acceptată haina neprihănirii oferită gratuit de El, Isus mă invită să mă număr printre acei sfinți mântuiți.

Din aceste motive și din altele, eu cred că adventismul este cel mai bun lucru. Nu mi-e rușine de acest lucru!

Nu știu niciun alt mod mai bun de a trăi decât cel învățat de la biserica mea, în tinerețe. Datorită iubirii pe care I-o port lui Hristos, sunt chemat să-L imit în orice aș face. Mă simt astfel impulsivat să mă interesez sincer și să-L ajut pe semenul meu și pe cei mai puțin avantajati. Sunt îndemnat să-mi iubesc și să-mi respect familia. Sunt chemat să fac numai acele lucruri care au în vedere sănătatea trupului meu. Sunt învățat să fiu cinstit în tot ceea ce fac.

La sfârșitul fiecărei zile, îmi cer iertare pentru greșelile făcute, știind că îmi este oferită cu nerăbdare, și mă trezesc a doua zi dimineata cerând har și înțelepciune, care să mă ajute în ziua care

Lupta împotriva demonilor

Se vorbește undeva în Biblie despre o lucrare de exorcizare sau despre un dar al exorcismului?

Ca să răspund la această întrebare, voi aborda mai întâi domeniul mai vast al scoaterii demonilor, activitate care face parte din lucrarea de slujire a unora dintre pastorii noștri din diferite zone ale lumii. În general, una dintre provocările cu care se confruntă advențiștii este abordarea biblică, fără să permită ca practicile altor creștini să determine modul în care se scot demonii.

1. Explicarea termenilor – Termenul „exorcism” vine de la substantivul grecesc *exorkistēs* și denumește activitatea cuiva care scoate duhurile rele dintr-o persoană. Forma verbală, *exorkizō*, înseamnă „a pune pe cineva sub jurământ”, „a conjura” (Mat. 26,63). El a ajuns să exprime ideea de a determina pe cineva să facă un anumit lucru prin invocarea unei puteri supranaturale („a exorciza”). În Noul Testament, verbul nu este întrebuințat cu referire la exorcism, iar substantivul apare o singură dată cu referire la exorcisții evrei (Fapte 19,13). În schimb, se folosește verbul „a scoate” demoni (*ekballō*), nu „a exorciza”. Aceasta se poate datora și faptului că exorcismul era asociat cu magia, cu îndeplinirea anumitor ritualuri și cu folosirea anumitor formule religioase.

2. Posesiunea demonică – În Scriptură, posesiunea demonică este o realitate luată foarte în serios. Persoanele posedate sunt prezentate ca având diferite caracteristici: comportament agresiv (Mat. 8,28); comportament autodistructiv (Mat. 17,15); incapacitatea de a vorbi (Mat. 9,32), de a auzi (Marcu 9,25) sau de a vedea (Mat. 12,22). În general, se face distincție între posesiunea demonică și boli (ex. Mat. 4,24; Marcu 1,32). Unul dintre aspectele cele mai controversate ale posesiunii demonice este acela că, în cele mai multe cazuri, este dificil de deosebit de epilepsie și de alte afecțiuni fizice sau mentale. Aceasta înseamnă că impactul posesiunii demonice asupra minții și asupra trupului este similar cu cel al acestor afecțiuni. Însă ea este, de obicei, însoțită de câteva elemente specifice: clarviziune, fenomene supranaturale și chiar levitația obiectelor. Din moment ce în multe cazuri este dificil de făcut distincție între posesiune demonică și o boală, este bine să cerem sfatul medicilor sau al altor persoane calificate, de fiecare dată când acest lucru este posibil.

3. Viziunea biblică – Scoaterea demonilor era des întâlnită în lucrarea lui Isus, dar El nu le-a lăsat ucenicilor o anumită procedură. Isus scotea duhurile rele din oameni doar prin puterea Cuvântului Său, fără aplicarea unor ritualuri și fără folosirea unor formule tradiționale (Mat. 8,16). El le poruncea să plece, iar ele I se supuneau (Luca 9,49.50; 10,17). Nu erau niște proceduri îndelungate, care să necesite mult timp, și nu exista niciun contact fizic al lui Isus cu persoana posedată. De fapt, El niciodată nu s-a atins de un demonizat și numai o singură dată a intrat în dialog cu unul dintre ei (Marcu 5,7-10). Isus pur și simplu avea autoritate asupra puterilor răului, care nu puteau să I se împotrivescă.

Isus le-a dat ucenicilor Săi aceeași autoritate (Mat. 10,8; Marcu 3,15; Luca 9,1). Probabil că metoda pe care o foloseau aceștia pentru a scoate demoni este aceea descrisă în cartea Faptele apostolilor. Apostolii invocau Numele lui Isus ca să îi elibereze pe oameni de demoni. Formula era simplă: „În Numele lui Isus Hristos îți poruncesc să ieși...” (Fapte 16,18). Hristos este Cel care elibera persoana respectivă; apostolul doar Îl chema să intervină. Nu exista o luptă prelungită cu demonul și nici nu se stătea de vorbă cu el. Puterea lui Hristos acționa prin cuvântul ucenicilor.

4. Exorcismul și darurile spirituale – Acum să răspundem la întrebarea dvs.: În Noul Testament, exorcismul nu apare inclus între darurile spirituale. Nimeni nu a fost chemat de Isus să înceapă o activitate de exorcizare. El le-a dat ucenicilor Lui putere și autoritate asupra demonilor, dar nu a sugerat nici măcar o dată că acesta ar trebui să fie rolul lor primordial. Responsabilitatea lor era aceea de a proclama Împărăția lui Dumnezeu, vestea bună a mântuirii. El a spus clar: „Și pe drum, propovăduiți și ziceți: ‘Împărăția cerurilor este aproape!’... scoateți afară dracii.” (Mat. 10,7.8; cf. Marcu 6,12; Luca 9,2). Proclamarea Împărăției lui Dumnezeu este misiunea fiecărui credincios.

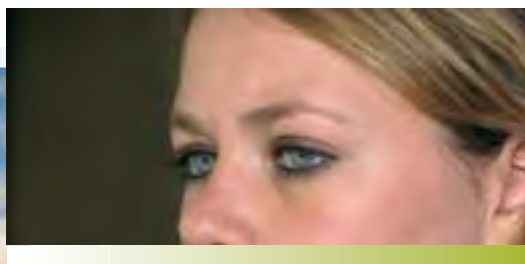
Dacă întâlnim demonizați când îndeplinim această misiune, am fost împuterniciți de Hristos să îi abordăm. Însă chemarea noastră principală este să proclamăm Evanghelia răscumpărării prin Hristos.

Angel Manuel Rodríguez este directorul Institutului pentru Cercetarea Bibliei din cadrul Conferinței Generale.

Abordarea celor care resping religia

Dr. Roger Dudley este directorul Institutului pentru Slujirea Pastorală din cadrul Universității Andrews și profesor emerit de slujire pastorală creștină. În activitatea sa de peste 50 de ani, Dudley s-a preocupat cu studierea experienței spirituale a adolescenților. Considerat un expert în lucrarea cu tinerii, el este un scriitor bine-cunoscut. Lucrările sale de cercetare i-au avut în centru pe tinerii adventiști, dar rezultatele se pot dovedi utile și în privința tinerilor din alte confesiuni.

Allan Martin (A. M.): Au trecut 30 de ani de când ați publicat una dintre cele mai cunoscute cărți ale dvs.: *Why Teenagers Reject Religion and What to Do About It* [*De ce resping adolescenții religia și ce este de făcut*]. Când priviți retrospectiv la acești 30 de ani, la ce vă gândiți când auziți despre lucrarea cu tinerii?

Allan Martin, doctor în filozofie și consilier familial, este profesor-asistent de ucenicie și lucrare în familie la Seminarul Teologic Adventist, Universitatea Andrews, Berrien Springs, SUA.

Roger Dudley (R. D.): Înainte de a începe să scriu, m-am implicat direct în lucrarea cu tinerii. La început, am fost profesor și director al unei școli, apoi am condus Departamentul de Tineret. În această funcție, am călătorit pe tot cuprinsul Conferinței și am interacționat cu tinerii, ajungând să-i cunosc foarte bine.

După ce am redactat lucrarea de disertație, câteva persoane mi-au spus: „Ai, într-adevăr, multe resurse bune, dar n-o să citească nimeni așa ceva.” De aceea, m-am apucat să scriu o carte. Apoi, într-o zi, am primit de la Casa de Editură Review and Herald o scrisoare în care mi se spunea: „Ne place cartea dvs. și vrem să o publicăm.” M-am bucurat. A fost cea mai bună carte pe care am scris-o.

În 1980, am început să lucrez ca director al Institutului pentru Slujirea Pastorală din cadrul Universității Andrews. Am avut astfel oportunitatea de a realiza studii de cercetare, ca parte a activității mele. De fapt, activitatea noastră de aici este una de cercetare. Soția mea studia ca să obțină

masterul, iar noi i-am oferit date cu privire la comparația dintre adolescenți și părinții lor.

După aceea, directorul Departamentului de Tineret de la Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, ne-a solicitat să realizăm un studiu care să se deruleze pe o perioadă de 10 ani. În studiile de cercetare de tip secțional, ne putem face o idee cu privire la starea de fapt de la un anumit moment dat. Ele ne arată că, la un anumit moment dat, un număr de tineri ne-au spus: „Vreau să rămân adventist.” Nu știm dacă după aceea s-au ținut de cuvânt sau nu, pentru că nu știm decât care a fost intenția lor. În studiile de tip longitudinal însă, putem să arătăm care era starea lor la un moment dat și apoi, după trecerea câtorva ani, ce s-a mai întâmplat cu ei. Așadar, ne-am adunat toate forțele și am încercat să vedem dacă puteam realiza un astfel de studiu.

Bineînțeles că acest lucru ni s-a părut destul de complicat și am început să studiem materialele publicate deja pe această temă. Nicio altă confesiune nu mai întreprinsese un astfel de studiu.

Deși nu mai eram implicat direct „pe teren” în lucrarea cu tinerii, purtam o corespondență cu adolescenții și tinerii care participau la studiu. De-a lungul perioadei de 10 ani, le puneam următoarea întrebare atunci când ei aveau probleme: „Cum te simți în această situație?” Și primeam sute de scrisori. Am mai scris o carte despre problemele tinerilor; am socotit că este util să adun ce am

studiat și să sintetizez totul într-o carte. *The Complex Religion of Teens* [Religia complexă a adolescenților]² abordează, în primul rând aspectele filozofice, teologice și fiziologice ale lucrării cu tinerii.

A.M.: Spuneți-ne din experiența dvs. vastă dacă tinerii de azi sunt diferiți.

R.D.: Vreau să spun, în primul rând, că natura umană, de regulă, nu se schimbă. Este adevărat că în ziua de azi tinerii se confruntă cu probleme mai grave, probabil, decât cele cu care s-au confruntat cei din generația mea – spre exemplu, drogurile. Eu nu am auzit în adolescență de droguri. Nimeni nu mi-a oferit droguri. Nu cunoșteam nicio persoană care să fi consumat droguri. Acum ele sunt peste tot. Aceasta este o problemă.

Pe de altă parte, în noua generație am cunoscut mulți tineri consacrați. Mă gândesc la studenții de la Andrews, care Sabat de Sabat, de ani de zile încoace, se urcă într-un autobuz și se duc să facă lucrare misionară în Benton Harbor [Michigan, Statele Unite]. Mă gândesc la programul pentru studenții misionari și la tinerii devotați care se duc să lucreze

ca misionari un an din viața lor. Inima mea tresaltă de bucurie când îi văd pe acești tineri.

Sunt convins că există pretutindeni tineri la fel de spirituali și de devotați ca și aici. Nu poți să faci o afirmație în care să-i cuprinzi pe toți. Noi, cei mai în vârstă, trebuie să recunoaștem că tinerii sunt altfel decât noi: se îmbracă altfel, ascultă altfel de muzică, fac lucrurile altfel. Dar este important să nu ne repezim să-i judecăm, ci să-i sprijinim cât mai mult posibil.

A.M.: În cartea dvs. îl citați pe Roland Hegstad. „Uneori, resentimentul a apărut dintr-o altă sursă, rareori recunoscută: trauma îmbătrânirii. Odată cu înaintarea în vârstă, avem nevoie de asigurarea că viața noastră, exemplul nostru, valorile noastre sunt însemnate. Dar secolul XX îngreunează obținerea acestei asigurări. Accentul care se pune azi pe schimbare pare a pune la îndoială valorile durabile. O altă sursă a resentimentelor adulților este tendința tinerilor de a pune sub semnul întrebării tradițiile pe care ei le prețuiesc. Anii trec și adulții recurg la ritualuri și tradiție, la valorile trecutului, în vreme ce tinerii recurg cu îndrăzneală la inovație și

experimentare.”³ Sentimentele adulților din secolul XX față de generația tânără ne contrariază. Ce putem spune despre ceea ce simt ei în secolul XXI?

R.D.: Cred că citatul acesta mai este încă valabil. Dintre toate interviurile pe care le-am realizat și din scrisorile pe care le-am primit, am înțeles că una dintre probleme este aceea că adulții se simt deseori amenințați de tinerii din biserică și că nu știu ce să facă în privința lor.

După publicarea cărții, am fost invitat să vorbesc în câteva locuri. Într-o ocazie, am vorbit în capela unui colegiu. Un grup de persoane au pichetat biserica, dar întâlnirea a continuat în ciuda protestelor lor. Oamenii mi-au scris: „De ce nu le spuneți tinerilor pur și simplu să își corecteze comportamentul? Faceți-i să se schimbe! Noi suntem bine; ei sunt greșiți.” Iată că se regăsesc astfel de atitudini. Poate că nu sunt la fel de ostentative, dar prezența lor se resimte.

Am ajuns la concluzia că, deși există mulți alți factori, atmosfera din biserică este probabil cel mai important factor dintre toți. Când se gândesc la adventiștii de ziua a șaptea, tinerii nu se gândesc

Am ajuns la concluzia că, deși există mulți alți factori, atmosfera din biserică este, probabil, cel mai important factor dintre toți. Când se gândesc la adventiștii de ziua a șaptea, tinerii nu se gândesc la biserică în ansamblu, ci la biserica locală pe care o frecventează. Dacă această biserică este primitoare și caldă, atunci adventismul de ziua a șaptea este un lucru bun.

la biserică în ansamblu, ci la biserica locală pe care o frecventează. Dacă această biserică este primitoare și caldă, atunci adventismul de ziua a șaptea este un lucru bun. Dacă între membrii ei există dispute, atunci ei se întreabă: *Ce se întâmplă cu adventiștii?* Cred că întrebarea aceasta și-o pun și adulții, dar tinerii și-o pun în mod special.

Sunt convins că schimbarea pornește de la nivel local. Am auzit fel de fel de vești de acest gen – oameni care au fost răniți de membrii bisericii, dar și vești despre oameni care își iubesc biserica, pentru că ea îi primește cu multă căldură.

A.M.: Studiul de cercetare pe care l-ați realizat arată că tinerii părăsesc viața de credință în procent de 40-50%. Lucrarea lui George Barna indică 61%.⁴ Există ceva ce nu s-a făcut până acum și care ar putea contracara tendința actuală a tinerilor de a părăsi credința?

R.D.: Un lucru pe care îl descoperi la o anumită biserică este că ceea ce se întâmplă la nivelurile înalte ale administrației nu se întâmplă neapărat și la nivelul bisericii locale. De aceea, ceea ce se poate face depinde de comunitatea locală, de comunitatea școlară sau universitară, după cum este cazul. Trebuie să urmărești un plan, nu poți aștepta ca lucrurile să evolueze de la sine.

Am citit odată un articol într-o revistă despre un lucru bun pe care l-a făcut o biserică. M-a impresionat. Autoarea povestea despre biserica mică de la țară din care provenea și despre faptul că membrii bisericii le arătau tinerilor că sunt foarte importanți. Când era în clasa a șaptea, au numit-o secretară a Școlii de Sabat, slujbă care, de obicei, era încredințată unui adult; trebuia să strângă colecta etc. Apoi, când a trecut în clasa a opta, i-au cerut să se

ocupe de imaginea bisericii în presă. De asemenea, instructorii de la secțiunile Școlii de Sabat pentru copii erau numiți tot dintre tineri. Mi-a plăcut atât de mult biserica aceasta, încât am hotărât să o includ în cartea mea. Și am introdus experiența lor în apendicele ultimei cărți pe care am publicat-o. Pentru mine, experiența acestei biserici este ideală. Cred că toate bisericile ar trebuie să urmeze exemplul ei.

A.M.: Ați afirmat că trebuie să îi căutăm și să îi salvăm pe cei care au plecat din biserică, dar că, în același timp, nu trebuie să-i uităm pe cei care au rămas în rândurile noastre. Cum poate biserica să devină un loc plăcut și primitiv, de care tinerii să se simtă atrași?

R.D.: Le-am pus această întrebare elevilor care terminau clasa a zecea⁵. „De ce ai ales să rămâi în biserică?” Un capitol din carte este dedicat răspunsurilor la această întrebare. Elevii au simțit că fac parte din biserică, că sunt ca într-o familie, s-au simțit utili și au observat că membrii bisericii aveau încredere în ei, s-au simțit acceptați, și-au făcut prieteni dintre membrii bisericii și timpul petrecut acolo era unul plăcut.

Oamenii nu vor să facă ceva dacă nu le place. De aceea, experiența religioasă trebuie să devină una plăcută, bună, care să îi facă fericiți. Repet, consider că un lucru important este să îi ajutăm pe tineri să-și asume acele sarcini în care să-și poată folosi darurile. Știm că tinerii vor să fie adulți – vor să crească, își doresc să facă acele schimbări necesare în viață; atunci sentimentul că sunt utili, prin faptul că îndeplinesc o sarcină importantă, îi va ajuta să se simtă adulți. Dacă un tânăr spune: „Sunt un om de bază aici, au nevoie de mine, totul se duce de răpă dacă plec”, atunci tânărul acela va rămâne acolo. Părerea mea

este că tinerii devotați care au anumite sarcini de îndeplinit, le duc la bun sfârșit fiindcă sunt convinși cu totul de importanța acestora.

A.M.: Ce mesaj de încurajare vreți să le transmiteți tinerilor și bisericilor din secolul XXI? Ce cuvânt de încurajare aveți pentru cei care v-au urmat exemplul de a-i iubi pe tineri?

R.D.: Aș vrea să-i ajut pe tineri să înțeleagă că religia nu este o listă cu interdicții, cu lucruri pe care nu avem voie să le facem. Nu este un cod de reguli comportamentale, nu este o experiență abstractă complexă. Aș vrea ca ei să o considere o experiență relațională. Aș vrea ca ei să înțeleagă că religia înseamnă, în primul rând, relația cu Dumnezeu, care ne este prieten, și, în al doilea rând, relația cu semenii lor, de sprijin și ajutor reciproc. În inima religiei adevărate se află relația. După părerea mea, ei trebuie ajutați să înțeleagă acest lucru.

Vreau să le transmit celor implicați în lucrarea cu tinerii: *Așa trebuie să încercăm să lucrăm*. Nu putem doar să le predicăm oamenilor și să le spunem ce trebuie să facă; probabil că ei știu deja ce trebuie să facă. Trebuie să-i ajutăm să găsească relația aceea cu Isus Hristos și cu semenii lor care să-i determine să acționeze.

A.M.: Aveți câteva cuvinte de încheiere?

R.D.: Trebuie să ne formăm abilitatea de a vedea dincolo de carapacea exterioară, trebuie să privim la ceea ce se află înăuntru. Am cunoscut tot felul de tineri, unii care păreau foarte lumești sau foarte nereligioși; dar, dacă ajungi să-i cunoști cu adevărat, înțelegi că au anumite năzuințe, chiar dacă niște năzuințe puțin diferite de ale noastre. Nu-mi amintesc vreun tânăr în care să nu fi sesizat un lucru pozitiv.

¹Roger Dudley, *Why Teenagers Reject Religion and What to Do About It* (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 1978).

²Roger Dudley, *The Complex Religion of Teenagers* (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2007).

³Dudley, *Why Teenagers Reject Religion and What to Do About It*, p. 65.

⁴George Barna, „Most Twentysomethings Put Christianity on the Shelf Following Spiritually Active Teen Years”, The Barna Report [Online], preluat pe 12 septembrie 2006 de pe pagina <http://www.barna.org/FlexPage.aspx?Page=BarnaUpdate&BarnaUpdateID=245>.

⁵Roger Dudley, *Why Our Teenagers Leave the Church: Personal Stories From a 10-year Study* (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2000).

De ce Îl urmezi pe Isus?

Evangelia este, în ultimă instanță, invitația de a-L urma pe Isus. Ea ne prezintă alternativa între a avea viața veșnică și a suferi moartea veșnică.

De ce am ales să-L urmărim pe Isus? De teamă, din interes sau din dragoste. Fiecare dintre aceste motive își are rațiunea lui.

Teama poate fi un motiv puternic de a-L alege pe Isus. De ce ne împotrivim ispitei? De teama de urmări, de teama că vom deveni sclavi ai păcatului? Ispita este mai puternică decât teama. Alcoolicii, fumătorii și cei care se droghează știu că se sinucid lent, totuși teama de boli sau de moarte nu-i poate opri din drumul lor sinucigaș.

Atât teama de pedeapsă – moartea celor nelegiuți –, cât și speranța răsplătirii – viața veșnică – i-au motivat pe oameni în toate timpurile. Ele pot produce o ascultare aparentă, dar nu pot schimba inima și nu produc un creștin veritabil, ci doar niște egoiști care nu au nicio idee despre ce înseamnă crucea, pe care nici nu doresc să o poarte.

Un alt motiv de a-L urma pe Isus poate fi interesul. Cel mânat de interes pune mereu întrebarea: Ce câștig am din asta? Atunci când Isus îi arată răul din viața lui și îi cere să-L părăsească, el întreabă: Îmi afectează acest lucru mântuirea? Dacă poate avea partea lui în cer fără să asculte, el nu se schimbă. Problema lui este: Care este minimul care mi se cere ca să intru în Împărăție? Slujirea lui Isus este făcută în acest caz din motive egoiste. Cât primesc? Ce câștig? La câte binecuvântări mă pot aștepta? De multe ori, binefacerea este un mijloc de a obține cerul; totul este o tranzacție legalistă și, de ce nu, egoistă.

Să ne aducem aminte de reacția pe care copiii lui Israel au avut-o la hotarele Canaanului, când au văzut roadele țării aduse de iscoadele care tocmai se întorseseră din cucerirea țării făgăduite: „Vom face tot ce a zis Domnul!” au strigat ei plini de o așteptare fericită. Dar, atunci când au privit tabloul întreg al momentului, totul s-a năruit și au fost conduși de cu totul alte sentimente.

Această categorie de urmași nu părăsește biserica; teama de a fi pierduți îi determină să o frecventeze și să facă ceea ce cred ei că se merită. Pentru aceștia, Biblia este plictisitoare și, ca urmare, foarte rar deschisă și cercetată. Rugăciunea nu-și are sensul și este rostită numai atunci când sunt obligați de împrejurări neprielnice. Mărturia despre Isus este neplăcută, deoarece nu au ce să spună ca experiență a lor personală. În Sabat, îi întâlnești zâmbind, dar abia așteaptă apusul soarelui ca să facă ce le place lor mai mult și nu lui Isus. Starea lor este descrisă de apostol atunci când îi caracteri-

zează în 2 Timotei 3,1-5, care este o întruchipare a situației perioadei laodiceene a bisericii. Dacă experiența lor nu se va schimba, în cele din urmă, ei vor părăsi biserica și, în același timp, pe Isus. Unicul lor motiv este fie frica de pedeapsă, fie gândul la răsplată; iar atunci când încercările serioase îi confruntă, își pierd motivația și se prăbușesc.

Timp de șase mii de ani, Satana a experimentat cu mult succes ispitele care vor anihila motivațiile greșite sau egoiste ale oamenilor. Teama, speranța și interesul pot ține obiceiurile în frâu, dar nu va supune ascunzișurile și gândurile inimii. Aceia care nu comit adulter de teama consecințelor, vor fi robi ai poftelor în mintea lor și vor avea experiența încărcată de vinovăție și de condamnare a unei vieți de păcat, cu toate că pe dinafară pot părea ascultători și caști.

Mulți laodiceeni rămân în biserică nefericiți, sperând că experiența lor religioasă îi va propulsa până la urmă în cer. Ei nu vor părăsi biserica, dar... ce vor face cu Isus? Când va fi aplicată legea duminicală – o persecuție severă și decisivă – cei mai mulți membri ai bisericii, care așteaptă numai străzile de aur ale Noului Ierusalim, vor avea o experiență tristă, deoarece teama de persecuție va fi mai puternică decât teama de a nu fi în cer.

Cea de-a treia motivație este cea mai solidă și mai durabilă, rezistând tuturor probelor: agape – dragostea lui Dumnezeu, care a devenit și dragostea mea. Aceasta mă motivează, mă constrânge, mă inspiră să-L slujesc pe Isus, deoarece încep să înțeleg împreună cu toți sfinții care este înălțimea, lățimea, lungimea și adâncimea dragostei Sale. Doar încep, fiindcă studiul dragostei va dura cât veșnicia.

Pe Calvar, Isus a luat asupra Sa moartea a doua pentru toți. Atunci când începem să înțelegem prețul jertfei Sale pe cruce, inima este supusă, cucerită și înnobilită. Cu această motivație suntem gata să facem orice pentru Isus. În puterea dragostei Sale, „jugul Lui este bun și povara Sa este ușoară”.

„Harul lui Dumnezeu, care ne-a fost arătat, ne învață... să trăim cu cumpătate, dreptate și evlavie.” El va conduce în curând biserica la pocăință și la reînviere. Același har care a fost dat ucenicilor și tuturor acelor care L-au primit pe Isus în viața lor, îmi va fi acordat și mie; el va schimba motivația umblării mele cu Isus.

De ce Îl slujesc eu pe Dumnezeu? Care este motivația umblării mele cu Isus? Mi-e frică de judecata sau de pedeapsa Lui? Mă interesează avantajele mântuirii și făgăduințele prețioase ale Cerului? Sau fiindcă Îl iubesc pe Isus atât de mult, încât nu pot să fac altfel? Dragostea Lui mă motivează? Eu nu pot altfel.

Nelu Dumitrescu este pastor pensionar și a fost președintele Uniunii Române în perioada 1990-1995.

Merele și câștigarea de sufle

PERSPECTIVE NOI ASUPRA EVAN

Cele mai multe Biserici Adventiste de Ziua a Șaptea știu că ar trebui să „câștige suflete”. Pastorii și membrii vor să vadă că noi membri se alătură bisericii prin botez, dar dorința lor rămâne neîmplinită fie pentru că atenția le este distrasă, fie pentru că nu știu cum să câștige suflete. Iată mai jos trei pași pentru câștigarea de suflete, care le pot fi de ajutor – inspirați, în mod surprinzător, din principiile simple ale culesului merelor:

Pasul 1 – Cunoaște ciclul de recoltare și integrează-l în planurile tale

În urmă cu câțiva ani, am locuit în Wenatchee, Washington, unde se produc cele mai bune mere din lume. Oamenii din zona aceasta cunosc ciclul de recoltare. Într-o toamnă, am convocat comitetul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea „Abundant Life” (Viață din belșug), ca să facem planuri pentru anul următor, în vederea câștigării de suflete. Am privit spre diaconul bisericii – care era cultivator de mere – și am început să-i pun câteva întrebări.

– Mike, i-am spus, locuiesc aici de patru ani și am văzut an de an cum se recoltează merele. Vreau să-ți pun câteva întrebări.

Apoi l-am întrebat:

– De ce nu iei coșurile acelea mari pe care le folosiți la culesul merelor ca să le pui sub pomi și să te mulțumești cu ceea ce îți dă Dumnezeu, cu merele care cad în coș?

– Noi, cultivatorii de mere, știm foarte bine care este partea lui Dumnezeu și care este partea noastră în acest proces, mi-a răspuns Mike. Noi plantăm, cultivăm, stropim și culegem, dar numai Dumnezeu poate face ca soarele să strălucească, poate trimite ploaie și poate face fructele să crească. Trebuie să urmărim o anumită succesiune de pași.

Apoi a adăugat:

– Prima dată în viață când am cules mere a fost urmă cu 30 de ani, când aveam 10 ani. Nu m-am oferit eu, dar tata mi-a spus că trebuia să-i ajut, fiindcă el era cultivator de mere.

– În ultimii 30 de ani, ți-ai îmbunătățit tehnica de culegere a merelor?

– Sigur, mi-a spus Mike. În fiecare an fac tot ce îmi stă în putință și încerc să învăț cum să culeg merele mai eficient anul viitor. Acum sunt consilier pentru una dintre livezile de mere cele mai mari din statul Washington.

– Aha, deci acum, dacă ești consilier, nu mai trebuie să participi direct la culesul merelor, nu-i așa? am întrebat eu ironic.

– O, ba da, a replicat el. Dacă nu particip direct la cules, nu pot să fiu un bun consilier, fiindcă așa uita cum este să fii cultivator de mere. Când vine vremea culesului, toate celelalte treburi sunt lăsate deoparte. Poate că trebuie vopsit hambarul sau poate că trebuie reparat gardul, însă ele trebuie să mai aștepte, pentru că este vremea culesului și toți lucrătorii dornici trebuie să ia parte.

– În timpul culesului, culegi măr cu măr? a fost următoarea mea întrebare.

– Prima dată nu, mi-a explicat Mike. Culegătorii trebuie să învețe cum să culegă. Dacă se desface ușor de pe ramură, atunci fructul este copt. Dacă nu se desprinde ușor și dacă este forțat, mărul se desprinde până la urmă de pe creangă, dar, mai târziu, putrezește și strică și celelalte mere din coș. Iar dacă merele nu sunt culese la timpul potrivit, cad și putrezesc pe pământ. Unele tipuri de mere nu se coc toate odată și trebuie să trecem uneori chiar și de patru ori prin livadă, de la un capăt la altul, ca să culegem numărul maxim de mere.

În timp ce Mike ne explica, noi eram foarte atenți și încercam să reținem ideile principale. Mike era culegător de mere; noi doream să fim „culegători” de oameni. Iată câteva principii pe care le-am extras din experiența lui Mike:

- La „culesul” sufletelor convertite, Dumnezeu Își face partea Sa și ne ajută și pe noi să ne facem partea. Nu ar trebui să stăm cu mâinile în sân și să așteptăm ca oamenii să „cadă” în „coșul” bisericii.

- Cu cât participăm mai des la lucrarea de câștigare de suflete, cu atât devenim mai experimentați – dacă suntem dornici să învățăm. Nu avem dreptate dacă spunem: „Am încercat să lucrăm, dar nu am reușit.” Dimpotrivă, ar trebui să spunem așa: „Ce putem învăța din efortul misionar precedent, astfel ca data viitoare să avem mai mult succes?”

- De obicei, cei care fac lucrare devin tot mai pasionați de câștigarea de suflete și au șansa să devină buni „consilieri” și să-i învețe pe alții cum să câștige suflete.

- În timpul evanghelizărilor, aproape toate celelalte activități ale bisericii – cu excepția sarcinilor indispenzabile – trebuie oprite, deoarece este nevoie de toți cei dispuși să se implice în „recoltarea” de suflete.

- Când invităm o persoană să ia decizia de a se boteza și deveni membră a bisericii, trebuie să manifestăm tact și să nu o forțăm. Dacă persoana este „coaptă”, va lua singură decizia. În caz contrar, dacă se simte forțată, chiar dacă se hotărăște pentru botez, s-ar putea ca mai târziu să producă probleme în biserică.

- Dacă oamenii nu sunt pregătiți să ia o decizie, ar trebui să revenim la ei după o scurtă perioadă de timp și să le oferim o nouă invitație, poate că de data aceasta sunt gata. La încheierea evanghelizărilor, este important să continuăm cu o altă activitate suplimentară, pentru ca persoanele care nu au luat decizia de a-L primi pe Isus și de a se alătura Bisericii Adventiste să mai aibă încă o ocazie de a lua această hotărâre.

„Cei răscumpărați se vor împărtăși de bucuria Sa [a lui Hristos] când îi vor vedea printre cei fericiți pe aceia care au fost câștigați pentru Hristos prin rugăciunile, munca și sacrificiul lor plin de iubire.”
(*Tragedia veacurilor*, p. 571 – ed. 2008)

▪ Trebuie urmată o serie de pași pentru a obține o recoltă foarte bogată de suflete. Dacă ținem cont de acest lucru atunci când elaborăm planuri, vom observa că mai mulți oameni vor participa la lucrare, la câștigarea de suflete și la disciplinarea noilor membri.

Comitetul bisericii noastre a luat decizia de a susține două serii de evanghelizări în anul următor. În planul de evanghelizare elaborat de membrii comitetului, am notat cinci lucruri care, după cum a spus Isus, reprezintă „partea noastră”:

1. Să postim și să ne rugăm.
(Mat. 17, 19-21)
2. Să semănăm sămânța. (Mat. 5,13-16)
3. Să mergem. (Mat. 28,19,20)
4. Să culegem. (Mat. 28,19,20)
5. Să facem ucenici. (Mat. 28,19,20)

Pasul 2 – Include lucruri concrete în ciclul de recoltare

Introdu în planul tău o listă cu activitățile concrete care se vor desfășura, atât în ceea ce te privește, cât și în privința bisericii în ansamblu. În lista aceasta ar trebui să se regăsească modul în care se va desfășura „ciclul de recoltare”, când va avea loc, cine va coordona fiecare etapă, cât va costa toată acțiunea și cum se vor strânge banii. Pastorul, directorul Departamentului Asociația Pastorală de la Conferință sau liderul de la Conferință care se ocupă cu Lucrarea

personală te poate ajuta să găsești resursele de care ai nevoie.

În urma rugăciunilor și discuțiilor, am alcătuit următorul plan de evanghelizare pe un an:

▪ Să postim și să ne rugăm – 3-10

ianuarie: Renunțați la orice ar putea să ne distragă atenția de la îndeplinirea trimiterii lui Isus. Rugați-vă adesea personal, în familie și în biserică. (Coordonator: prezbiterul bisericii.)

▪ Să semănăm sămânța – ianuarie

Timp de o lună, membrii care doresc se vor angaja să distribuie 100 de cărți (sau 100 de pliante cu studii biblice). Fiecare persoană oferă literatură la serviciu, la școală sau în alte locuri; membrii pot să se ofere să distribuie literatură într-o anumită zonă. În ultimele trei Sabate din luna ianuarie, biserica distribuie literatură împreună. (Coordonator: dirigintele Școlii de Sabat.)

▪ Să mergem/să culegem –

februarie-aprilie: Se vor forma grupe de studiu biblic, folosind studiul „Biblia spune” sau alte materiale adecvate. Doi membri (dintre care unul este conducătorul, iar celălalt asistentul) susțin studiul biblic în casele oamenilor sau în instituții, cu persoanele interesate. (Coordonator: slujbașul comunității care se ocupă de Lucrarea personală.)

▪ **Să culegem – 9-24 aprilie:** (16 întâlniri seară de seară și trei întâlniri în Sabat dimineață) Un membru laic susține o evanghelizare la biserică. Echipa va fi formată din șase persoane: vorbitorul, prezentatorul, secretarul/trezorierul, diaconul/diaconesa și doi instructori de la Școala de Sabat copii. Membrii bisericii vor veni împreună cu prietenii lor. De asemenea, se vor tipări 5.000 de invitații pentru

locuitorii din vecinătatea bisericii. Vor avea loc două botezuri: 24 aprilie și 8 mai. (Coordonatori: pastorul/prezbiterul/și echipa de șase persoane/.)

▪ Să facem ucenici – mai-iunie:

Instruirea membrilor noi (activitate specială timp de 13 săptămâni). Noii membri vor forma o grupă de studiu biblic. Se vor cunoaște și se vor împrieteni. Le vor vorbi rudelor și prietenilor lor despre noua lor credință. (Coordonatori: prim-diaconul și prim-diaconesa.)

▪ Activitate pentru tineri – iulie:

program special pentru tineri. (Coordonator: dirigintele de tineret.)

▪ Colportaj – iunie-august.

Dacă ești pastor sau conducător de comunitate, poți discuta cu alți conducători de comunitate și poți adapta planul la nevoile bisericii, ținând cont de contextul în care vă aflați. În unele cazuri, grupele de la Școala de Sabat pot lua inițiativa de a propune un plan de evanghelizare. Membrii pot sta de vorbă cu pastorul sau cu conducătorii lor și pot să le spună cum vor să contribuie.

Pasul 3 – Adu-ți aminte că „mare este secerișul” (Luca 10,2)

Duhul Sfânt lucrează la inimile oamenilor din jurul nostru (Ioan 3,5-8; 2 Petru 3,9). Unii sunt foarte receptivi atunci când drumul nostru se intersectează cu al lor; alții nu sunt gata încă să ia decizia de a-L cunoaște mai bine pe Isus și a-L primi ca Mântuitor personal. Dar nu te descuraja!

Ellen White scria: „Cei răscumparați se vor împărtăși de bucuria Sa [a lui Hristos] când îi vor vedea printre cei fericiți pe aceia care au fost câștigați pentru Hristos prin rugăciunile, munca și sacrificiul lor plin de iubire.” (*Tragedia veacurilor*, p. 571 – ed. 2008)

Așteptăm cu nerăbdare să ajungem în cer și să avem privilegiul și bucuria de a petrece veșnicia împreună cu oamenii pe care i-am adus în biserică, la Isus.

Dan Serns este directorul Asociației Pastorale din cadrul Uniunii de Conferințe Pacificul de Nord. Când a scris acest articol, Dan Serns era pastorul bisericii din districtul Wenatchee, Washington.

Locul schimbării direcției

EUGENIA GHEORGHÎĂ

„... ea își cheltuisese toată averea cu doctorii, fără s-o fi putut vindeca vreunul.” (Luca 8,43 u.p.)

Așa am cunoscut-o. Își vânduse locuința, singurul lucru care se mai putea vinde, pentru a putea face față cheltuielilor aferente clinicii particulare unde era internată. Suferea de o boală necruțătoare.

După două săptămâni, și-a dat seama că stilul de viață de acolo n-a ajutat-o cu nimic, ba, dimpotrivă, edemele de la picioare se accentuau. Telefonice, ne-a solicitat să o aducem la Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă Herghelia, lucru pe care l-am și făcut. Stilul de viață de aici i-a priit, în sensul că picioarele i s-au dezumflat, dându-i posibilitatea de a se deplasa, lucru important, pentru că i-a dat speranță, chiar și pentru un timp limitat, conferindu-i un anumit grad de confort.

Dacă în acest centru de sănătate s-ar lucra numai pentru tămăduirea trupului, ar fi ca un lucru bine început, dar făcut pe jumătate. În acest scop făceam popasuri dese în camera dumneaei, iar discuțiile se desfășurau într-o atmosferă de liniște și pace. Era un suflet deosebit, iar chipul – o rază întârziată a tinereții care s-a dus – mai păstra licăriri fosforescente în ochii vii, iar zâmbetul aducea farmecul unei calde amintiri a generațiilor de studenți cu care a împărțit cu prisosință din resursele sufletești. Din discuții, am aflat că făcea parte dintr-o biserică protestantă, lucru care ne-a permis să pornim de la un punct comun ce depășea unele granițe. Într-o vineri

seara, înainte de începerea Sabatului, am vizitat-o în cameră pentru a mai schimba câteva gânduri, moment prielnic pentru a încheia cu o rugăciune.

Însoțitoarea pacientei, care era de aceeași confesiune, a reacționat refractar, argumentând tot timpul cu „adevăruri” trunchiate, găsite de ocazie. Pacienta doar asculta și diseca încet, parcă în surdina, acele „crude” realități care îi puneau lumină în suflet. A doua zi, în Sabat dimineată, i-am făcut din nou o vizită pentru a face o rugăciune înainte de a merge la biserică. Însă vizita s-a prelungit peste așteptările noastre, datorită discuțiilor care au alunecat spre o undă de renunțare la tot ce a fost, deschizând calea spre scara valorilor stabilite nu de noi, ci de Creator. Ne-a mărturisit că toată noaptea a reflectat la problema în discuție – Sabatul. Și-a dat seama că, timp îndelungat, credința i-a fost rezemată pe temeuri șubrede, ca rezultat al „amputării” textelor biblice.

Ca într-o ceață își privea de acum trecutul...

S-au dezlegat taine adânci, prinzând adevăruri mari care îi deschideau un nou orizont, adunând în suflet clipe pentru eternitate. Era pe calea începuturilor bune!

Însoțitoarea, neputând să admită noua ei orientare în direcția cea bună, a părăsit-o. Mulțumită de calitatea îngrijirii și, mai cu seamă, de noua lumină care i-a inundat ființa, dorea să mai stăruie în mijlocul nostru, așa că și-a prelungit șederea cu câteva sejururi. Avea însă pe

suflet dorința de a le spune și confracților ei despre adevărul descoperit, conștiință fiind de faptul că va întâmpina umbre și muștrări. Deși starea sănătății o împiedica să acționeze după dorință, purta povara sufletelor rămase în ruină. De acum avea privirea mai puțin atîntită asupra problemei de sănătate, ci mai mult asupra Aceluia care a rezolvat cea mai importantă problemă a vieții – problema mântuirii ca rezultat al „atingerii” de Isus. Un ecou de sinceră împlinire îi străbătea întreaga ființă.

Deși umbrele amurgului se prelungeau tot mai mult de la o zi la alta, în suflet îi răsărea Soarele Neprihănit, care Se înălța tot mai sus. Starea fizică îi grăbea plecarea spre casă... – făcând-o să aștepte încheierea tuturor lucrurilor în liniște și pace.

Continuăm încă să vorbim la telefon, alăturându-ne atât biruinței, cât și suferinței, suferință plină de nădejdi. Am luat legătura cu pastorul din localitatea în care se afla, pentru a-i fi un sprijin omenesc pentru restul zilelor; de asemenea, o vizita și soția pastorului, care este medic.

A plecat de la sanatoriu cu un „certificat” al stării de suflet schimbat, iar optimismul ei molipsitor ne-a rămas ca moștenire. Îi păstrăm aducerea-aminte a șederii ei aici cu respect și recunoștință.

„Cine s-a atins de Mine? ... S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere.” (Luca 8,45.46)

Îți mulțumim, Isus, că Tu ești puterea de viață, iar pe noi ne-ai făcut ambasadorii speranței!

STIMAȚI CITITORI,

vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante.

De asemenea, primim cu plăcere experiențe personale cu Dumnezeu, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților.

Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București;

e-mail: curierul@adventist.ro

Grădina Eden, mit *sau* adevăr prezent

Inter-unul dintre weekendurile petrecute la munte cu mai mulți tineri, așezați la poalele masivului Piatra Craiului, am fost profund sensibilizați și fermecați de frumusețea, măreția și naturalețea locurilor respective. Ne-am unit gândurile și I-am dat slavă lui Dumnezeu pentru toate minunile pe care le-a creat pentru bucuria noastră.

Apoi, gândurile mele, aproape instantaneu, au început să zboare spre istoria biblică, la creație. Așa am început să fac o comparație palidă între panorama ce se desfășura în fața mea și ceea ce descrie Biblia că a creat Dumnezeu în Grădina Eden. Ce fericire și bucurie trebuie să fi fost acolo!

Cătălin Băncău
este pastor în distric-
tul Urlui din Confe-
rința Oltenia.

Grădina Eden, idealul fericirii

Îmi amintesc că unul dintre dascălii mei, când vorbea despre Grădina Eden, avea grijă să spună de fiecare dată că, într-o altă traducere, Grădina Eden înseamnă „un loc înconjurat de încântare și plăcere”.

Întrebarea care m-a frământat multă vreme a fost: Oare ce făcea din acest loc edenic un loc atât de minunat? Adevărul este că Biblia ne oferă și răspunsul:

- ♦ Dumnezeu a creat un cadru natural perfect pentru om, un loc mirific, practic o casă naturală deosebită pentru Adam. (Gen. 2,8-15)
- ♦ Domnul i-a oferit omului o hrană sănătoasă. (Gen. 2,9)
- ♦ Dumnezeu i-a oferit o activitate optimă pentru dezvoltarea caracterului, practic un loc de muncă. (Gen. 2,17)

♦ De asemenea, nevoia de relaționare i-a fost împlinită, oferindu-i un partener de viață potrivit. (Gen. 2,18)

♦ Dumnezeu i-a oferit odihnă, prin binecuvântările Sabatului. (Gen. 2,1)

Haideți să recapitulăm: casă deosebită, hrană sănătoasă, loc de muncă, relații sociale și familie, odihnă. Toate acestea în Grădina Eden. Ce ți-ai putea dori mai mult? Oamenii fac eforturi disperate, de dimineață până seara, pentru a obține măcar unele dintre aceste lucruri. Și totuși Biblia ne sugerează, prin istoria primilor părinți, că poți avea aceste lucruri, și să nu fii fericit. De ce? Pentru că acolo, în Grădina Eden, erau alte elemente care completau tabloul perfect al adevăratei fericiri:

Pentru a explica mai bine expresia „erau goi și nu le era rușine” (Gen. 2,25), am să mă folosesc de versetul din Psalmi 104,2, unde se spune că Dumnezeu este îmbrăcat cu o haină de lumină. De aici reiese faptul că, fiind creat după chipul lui Dumnezeu, omul primordial nu era gol, ci purta o haină de lumină, a slavei lui Dumnezeu.

Acolo era pomul vieții (Gen. 2,9), pomul nemuririi, prin care aveau asigurată nemurirea fără perspectiva tristă a periclitării vieții veșnice. De asemenea, Dumnezeu era prezent acolo, în Grădina Eden, comunicând direct cu omul (Gen. 3,8).

Unii oameni, deși au familii împlinite, locuri de muncă, bunăstare materială, case confortabile, și permit vacanțe de lux, sunt totuși nefericiți. De ce? Pentru că le lipsesc din tabloul vieții aceste paste-luri pline de semnificația adevăratei bucurii – haina de lumină și slava lui Dumnezeu, pomul vieții

(asigurarea vieții veșnice) și comunicarea directă cu Dumnezeu.

Poate că se ridică în mintea noastră argumentul, pertinent de altfel, că aceste din urmă elemente omul nu le mai poate avea, pentru că le-a pierdut prin căderea în păcat, când au fost izgoniți din Grădina Eden (Gen. 3,21-24). Așa este. Însă, dacă ne oprim aici, speranța fericirii moare. Dar Dumnezeu, prin intermediul Sfințelor Scripturi, ne asigură de dragostea Sa și ne demonstrează că oamenii, chiar dacă au pierdut accesul la Grădina Eden, pot să aibă toate aceste lucruri.

Sanctuarul – fericirea regăsită

De-a lungul istoriei, vedem cum poporul Israel a fost binecuvântat de Dumnezeu prin prezența sanctuarului (Exod 25,8) și a tuturor elementelor necesare vieții și fericirii, care erau prezente acolo: sfeșnicul de aur (Exod 25,30) – care simboliza *viața veșnică*, masa cu pâinile (Exod 25,31) – care simbolizau *lumina slavei lui Dumnezeu*, altarul tămâierii (Exod 30,1) – *comunicarea directă cu Dumnezeu* prin intermediul rugăciunilor. Dar prin neascultarea și răzvrătirea lor, au pierdut totul; toate

Dacă Isus Hristos este Domnul vieții mele, atunci am găsit adevărata fericire, o fericire care mi se oferă gratis, dar care a fost plătită cu un preț imens – prețul Golgotei.

aceste binecuvântări au fost retrase de la ei ca popor ales.

Întrebarea cutremurătoare pentru mine astăzi, în secolul XXI, este cum pot avea adevărata fericire fără Grădina Eden și fără sacruaral pământesc? Versetul de aur, Ioan 3,16, ne transmite tuturor celor care facem parte din perioada postedenică și postisraelită că Dumnezeu ne iubește și că fericirea este asigurată tuturor acelor care o acceptă.

Declarațiile Domnului Hristos: *Eu sunt Pâinea vieții* (Ioan 6,35); *Eu sunt Lumina lumii* (Ioan 8,12) și *Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine* (Ioan 14,6) ne asigură că elementele fericirii edenice se regăsesc în persoana Sa. Dacă Isus Hristos este Domnul vieții mele, atunci am găsit adevărata fericire, o fericire care mi se oferă gratis, dar care a fost plătită cu un preț imens – prețul Golgotei.

Acolo, între orele 6 și 9 a fost întuneric total, pentru ca eu să pot avea lumina slavei lui Dumnezeu.

Acolo, Domnul Hristos a suferit de foame și sete, pentru ca mie să nu-mi lipsească Pâinea vieții.

Acolo, El a pierdut comuniunea cu Tatăl, pentru eu să pot avea acces direct și nelimitat la El.

Pentru creștinul secolului XXI, care caută Paradisul pierdut, sau Grădina Eden – cea oază de frumusețe, de pace, liniște și fericire –, muntele, natura, locul de muncă, casa, familia, hrana sunt doar elemente care ne pot oferi minutul de fericire și împlinire. Adevărata fericire o poți avea în totalitate prin prezența reală, activă și dinamică a Domnului Hristos în viața ta.

Doar El te poate reintroduce în atmosfera edenică.

Speranța
care îți îmbogățește viața!

www.speranta.tv

RVS
RADIO VOCEA SPERANȚEI

www.rvs.ro

CENTRUL MEDIA ADVENTIST

Mai puternici ca niciodată

Avem nevoie de putere – de mai multă putere. Dați-ne puterea și problemele voastre vor fi doar o amintire. Așa sună discursul explicit sau voalat al celor care pretind că pot soluționa problemele lumii noastre. Să fie oare adevărat? Ce putere putem să dăm? Care este puterea noastră?

Cartea Apocalipsa ne avertizează că scenariul final al istoriei lumii noastre are de a face tocmai cu cedarea puterii în mâinile unei instituții vrăjmașe lui Dumnezeu, numită codificat „fiara”: „Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. Toți au același gând și **daufiarei puterea și stăpânirea lor**. Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui.” (Apoc. 17,12-14)

Romică Sirbu este directorul Departamentului de Educație din cadrul Uniunii Române.

Interesantă confruntare: toată puterea omenească, concentrată într-o singură mână, îndreptată împotriva Aceluia care declară despre Sine: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Mat. 28,18). Cine are cu adevărat puterea? Dumnezeu. Deznodământul este prezentat clar: biruința este a Mielului.

Cuvântul Scripturii ne spune, de asemenea, că biruința este și a celor „chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El”. Așadar, biruința poate – și trebuie să fie – a ta! Ioan, apostolul, consemnează: „Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, **stăteau biruitoarii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei**. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului.” (Apoc. 15,2,3)

Pentru biruință, fiecare dintre noi avem nevoie de putere, dar nu de orice putere, ci de tăria Mielului, de prezența Duhului Sfânt, căreia nicio forță omenească sau de altă natură nu îi poate rezista.

Înainte de înălțarea Sa la cer, El a promis: „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul

Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Fapte 1,8)

Puterea de care avem nevoie nu trebuie despărțită de persoana Duhului Sfânt. Când Duhul Sfânt vine asupra bisericii, atunci ea este întărită. Cât de puternici suntem ca biserică și indivizi în lucrarea încredințată de Domnul, în contrast cu cât am putea fi? Inspirația ne oferă o imagine a bisericii din această perspectivă: „**Slabă și cu defecte, având mereu nevoie să fie avertizată și sfătuită**”, biserica este totuși obiectul supremei preocupări a Domnului Hristos.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 7, p. 16)

De ce suntem slabi, în ciuda făgăduinței că vom primi putere? Epistola lui Iacov ne oferă răspunsul: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5,16). Puterea Duhului Sfânt vine numai ca răspuns la rugăciune, dar nu la orice fel de rugăciune și nu la rugăciunea oricui. Cuvântul spune lămurit: rugăciunea celui neprihănit care este o rugăciune fierbinte.

Obiectivele creștinului așteptător

Iată două obiective stringente ale fiecărui creștin așteptător: neprihănirea și rugăciunea fierbinte. Ele ne vor aduce puterea făgăduită și atât de necesară îndeplinirii misiunii noastre de a duce Evanghelia în toată lumea. În același timp, prezența Duhului Sfânt ne va ajuta să facem față presiunilor puternice ale forțelor răului care vor încerca, prin ademenire și prin constrângere, să-i determine pe cei ce-I slujesc lui Dumnezeu, conform Scripturilor, să renunțe la credința lor în favoarea unor tradiții omenești. (Vezi Apoc. 13,11-18.)

1. Căutați neprihănirea

Despre neprihănire se pot scrie cărți întregi. Se pot naște controverse pe această temă, nu că n-ar fi deja destule în jurul acestui subiect. Voi prefera de aceea să definesc *neprihănirea* printr-un text biblic care are de-a face mai mult cu practica, decât cu teoria.

Textul din Proverbe 4,18 spune: „Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei.” După cum în zorii zilei, lumina cuprinde aproape imperceptibil cerul și apoi crește, făcându-se tot mai strălucitoare, până în punctul culminant și glorios al zilei, tot așa lumina adevărului strălucește pe cărarea celor neprihăniți.

Cu cât omul se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atât își consacră mai mult timp și depune mai mult efort pentru a dobândi cunoașterea de Dumnezeu prin studierea cu rugăciune a Bibliei, cu atât lumina lui strălucește mai tare. Concomitent cu aceasta, lumina reflectată de cel neprihănit se mărește proporțional.

Așadar, cel neprihănit urmează lumina din Cuvânt, trăind potrivit ei în orice moment, căci a fi neprihănit înseamnă să trăiești în lumina adevărului descoperit de Duhul lui Dumnezeu din Biblie. Aceasta se aplică la nivelul legăturii cu Dumnezeu, pe tărâmul ascultării de poruncile Sale și, desigur, în felul în care ne implicăm în lucrarea misionară. Aceasta înseamnă să fii neprihănit.

Trăiești potrivit cu toată lumina pe care o ai din Cuvânt? Inconsecvența între ceea ce cunoști și ceea ce trăiești conduce la stingerea luminii, pe când consecvența duce la mărirea luminii.

Crește lumina ta sau este pe cale să se stingă? Apostolul Pavel ne îndeamnă: „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericii și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.” (Romani 13,12)

2. Rugați-vă fierbinte

Ce înseamnă să te rogi fierbinte? În Epistola lui Iacov, ni se oferă un exemplu al rugăciunii fierbinți: „Ilie era un om supus acelorai slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință să nu plouă și n-a plouat deloc în țară trei ani și șase luni. Apoi s-a rugat din nou și cerul a dat ploaie, și pământul și-a dat rodul.” (Iacov 5,17.18)

Conflictul dintre adevărata și falsa închinare în vremea lui Ilie a avut ca rezultat, printre altele, absența ploii pe o perioadă de trei ani și jumătate. Apoi, după confruntarea de pe muntele Carmel, profetul Ilie merge să se roage, căci venise timpul pentru binecuvântarea cerească. El și-a trimis slujitorul de șapte ori ca să se uite înspre mare, după un semn din cer. În tot acest timp, el se ruga. A șaptea oară primește confirmarea că ploaia este gata să vină. Iar norul cel mic, cât o palmă de om, acoperă cerul în câteva clipe și ploaia udă din nou pământul după trei ani și jumătate de secetă.

Ilie s-a rugat fierbinte și puterea lui Dumnezeu s-a manifestat în chip

minunat după atâta timp. A te ruga fierbinte înseamnă să te rogi stăruitor și cu credința că Dumnezeu va face ceea ce a promis.

„Dumnezeu nu spune: Cereți o dată și vi se va da. El ne invită să cerem, să stăruim neobosit în rugăciune. Cererea stăruitoare îl aduce pe cel ce cere într-o atitudine mult mai serioasă, mai plină de zel și face să crească dorința de a primi lucrurile pentru care se roagă. [...]

Dar mulți n-au o credință vie. De aceea, ei nu primesc o măsură mai mare din puterea lui Dumnezeu. Slăbiciunea lor este rezultatul necredinței lor. Ei au mai multă încredere în propriile fapte, decât în lucrările lui Dumnezeu pentru ei. Ei se încred în propria lor grijă pentru ei. Fac planuri și proiecte, dar se roagă puțin și au, într-adevăr, puțină încredere în Dumnezeu. Ei consideră că au credință, dar ceea ce au nu este decât un impuls de moment. Dând greș în a-și da seama de propriile lipsuri sau de bunăvoința lui Dumnezeu de a da, ei nu stăruie în a-și menține cererile înaintea lui Dumnezeu.” (Idem, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 145, 146)

Nu crezi că a sosit vremea camerei de sus, când „toți... stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri”? (Fapte 1,14) Când ucenicii s-au rugat stăruitor, a avut loc Cincizecimea. Acum este timpul unei alte Cincizecimi: este timpul ploii târzii.

Concluzie

Capacitatea de a alege este dreptul nostru, este singura putere pe care o avem. Ceea ce alegem decide ceea ce devenim. A căuta neprihănirea lui Dumnezeu, a te ruga fierbinte, aceasta este alegerea pe care trebuie să o facem, aceasta este prioritatea celor care ne numim creștini așteptători.

Când căutăm neprihănirea lui Dumnezeu mai presus de orice și când alegem rugăciunea fierbinte ca fundament al oricărui demers moral și misionar, Dumnezeu va împlini făgăduința și ne va da putere pentru marea biruință a sfinților.

„Trecerea vremii nu a adus nicio schimbare în ce privește făgăduința, dată de Hristos la despărțire, de a trimite Duhul Sfânt ca reprezentant al Său. Nu din pricina vreunei restricții din partea lui Dumnezeu, bogățiile harului Său nu se revarsă pe pământ asupra oamenilor. Dacă împlinirea făgăduinței nu se vede așa cum ar putea fi văzută, aceasta se datorează faptului că făgăduința nu este apreciată așa cum ar trebui să fie. Dacă ar voi, ar fi cu toții umpluți cu Duhul Sfânt. Oriunde nevoia după Duhul Sfânt este o problemă de mai mică importanță și preocupare, acolo se vede secetă spirituală, întuneric spiritual, decădere și moarte spirituală. Ori de câte

ori probleme minore ocupă atenția, puterea divină, care este necesară pentru creșterea și prosperitatea bisericii și care ar aduce cu ea toate celelalte binecuvântări, lipsește, deși ea este oferită în toată plinătatea ei.

Deoarece acesta este mijlocul prin care noi trebuie să primim putere, de ce nu flămânzim și nu însetăm după darul Duhului? De ce nu vorbim despre el, de ce nu ne rugăm pentru el și nu predicăm despre el? [...] Pentru botezul zilnic cu Duhul Sfânt, fiecare lucrător ar trebui să înalțe rugăciunile lui către Dumnezeu. Grupuri de lucrători creștini ar trebui să se adune pentru a cere un ajutor deosebit, înțelepciune cerească, pentru ca să știe cum să planuiască și cum să aducă la îndeplinire, cu înțelepciune, aceste planuri. În mod deosebit, ei ar trebui să se roage ca Dumnezeu să-i boteze pe aleșii Săi, trimiși în câmpurile misionare, cu o bogată măsură a Duhului Său. Prezența Duhului Sfânt în lucrătorii lui Dumnezeu va da vestirii adevărului o putere pe care nici toată puterea sau slava lumii n-o poate da.” (Idem, *Faptelor apostolilor*, p. 50, 51)

Doamne, te rugăm să plouă din nou peste pământul uscat al inimilor noastre. E vremea să fim, prin Tine, mai puternici ca niciodată. Amin!

Încrede-te în El... și El va lucra

Zilele vin și trec și, uneori, parcă au trecut fără folos. Alteori, la sfârșitul unei zile, realizezi folosul lucrului mâinilor tale și uiți de oboseală. Și îți dorești ca toate zilele să fie așa. Zile mai pline sau mai libere. Am descoperit că a lucra pentru Dumnezeu poate fi la fel de relaxant ca o zi liberă, fie ea și plină de evenimente.

De mic copil, când auzeam experiențele marilor misionari care lucrau pentru Dumnezeu în condiții extreme, dar cu rezultate excepționale, visam la ziua când voi avea și eu experiențe deosebite în lucrarea de misionar. Asta am visat și mi-am dorit din toată inima. Dumnezeu a privit cu bucurie la dorința inimii mele și m-a condus pe o cale aleasă de El spre îndeplinirea ei. Cu fiecare pas făcut, El mă pregătea pentru lucrarea la care mă chemase.

Visul meu era să merg ca misionar în India. În anul 2005, în timp ce urmam Cursul de educator de stil de viață la Școala Misionară Medicală Herghelia, am primit invitația să merg să lucrez în Bangladesh pentru 5 luni, așa că am acceptat cu bucurie și entuziasm.

Bangladesh este o țară învecinată Indiei, având o cultură apropiată. A fost o experiență frumoasă și provocatoare. Acesta a fost ca un cadou special din partea Domnului pentru mine, un cadou frumos pe care îl voi purta în inima mea până în veșnicie. Experiența acumulată acolo mi-a schimbat viața.

Dar Domnul a continuat să mă învețe, să mă îndrepte, să mă călăuzească și să îmi dea de lucru. În ultimul an, am lucrat în cadrul Centrului pentru Sănătate și Familie Sibiu din localitatea Amnaș.

Livia Cojocaru
lucrează la Centrul
pentru Sănătate și
Familie Sibiu.

Am făcut parte din echipa Caravanei Sănătății – am organizat expoziții de sănătate și alte programe de educație pentru sănătate în țară. Un an special cu o experiență deosebită – încercări multe, lupte grele, biruințe frumoase.

Văzând nevoia de lucrători misionari pentru zonele albe din România, Domnul ne-a pus pe inimă să facem ceva și în direcția aceasta. În colaborare cu echipa Școlii Misionare Medicale de la Herghelia, am hotărât să organizăm un curs, cu durata de o lună, de pregătire pentru misionari medicali. Chemarea pe care Domnul mi-a adresat-o a fost de a coordona acest proiect. A fost o mare provocare pentru mine și, neștiind ce implică asta, am acceptat. Privind în urmă, Îl laud pe Dumnezeu pentru biruința Sa. Dacă aș fi înțeles de la început pe deplin ce implică acest proiect, probabil că nu aș fi acceptat.

Am înțeles iar că El face totul frumos la vremea lui că, atunci când ne dă ceva de făcut, ne dă și resursele necesare și nu ne lasă singuri. În primele zile, m-am simțit copleșită de povară. Credeam că nu voi putea continua, mă gândeam că nu sunt capabilă să duc totul la bun sfârșit și mi-am dorit să renunț. Rugăciunile colegilor m-au susținut și bunul Dumnezeu a fost lângă mine la fiecare pas.

El a dus tot greul, astfel că, la sfârșit, am putut spune cu convingere că a fost bine și ușor. Tot ce a făcut El a ieșit bine. El a trimis ca elevi oameni deosebiți, cu care am putut colabora frumos, înțelegători cu nepriceperea noastră de începători, doritori să învețe și să lucreze cât mai mult pentru Dumnezeu. În cele ce urmează, doresc să vă împărtășesc o fărâma din mărturiile lor:

Îi mulțumesc Domnului pentru această lună specială în care am învățat foarte multe lucruri în domeniul medical și spiritual. Mi-au plăcut oamenii de aici, profesorii și mi-a plăcut să lucrez în zonele albe. Întotdeauna plecam cu emoții mari și mă întorceam cu satisfacții și mai mari. Le doresc mult succes celor implicați în acest program și Domnul să rămână cu noi.

(**Liliana Dobra**, 24 ani – Mărișei, Suceava)

Acela care a chemat pescarii din Galileea, cheamă încă oameni în serviciul Său. Și El este tot așa de binevoitor să-și manifeste puterea prin noi, cum a făcut-o cu primii ucenici. Acesta este mesajul pe care l-am aflat noi la Amnaș. Am plecat din Italia pentru a face lucrare misionară, iar la îndemnul fratelui Câmpian am ajuns la Amnaș. Aici ni s-a descoperit mai clar modul în care poți face lucrare misionară. Am dori ca și alții să mai treacă pe la Amnaș, pentru că noi am avut multe de învățat. Le mulțumesc celor de aici și profesorilor care s-au pus la dispoziția lui Dumnezeu ca să ne învețe pe noi. (Ioan și Gabriela Leichiță – Făgăraș, Brașov)

Am învățat multe lucruri: să verific tensiunea arterială, să am grijă de sănătatea mea, să fiu punctual. M-am apropiat mai mult de Dumnezeu și am învățat cât de importantă este relația cu El. Nu îmi mai doresc nimic altceva decât să lucrez pentru Dumnezeu.

(Florin Moraru, 19 ani – Cervenia, Teleorman)

Cursurile de la Amnaș au însemnat pentru mine o împărtășire a experienței lui David: „... mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezoase” (Ps. 63,5). Cu adevărat sufletele noastre au fost saturate de plinătatea Cuvântului lui Dumnezeu și de frumusețea părtășiei creștine. Mai mult, putem spune ca și patriarhul Iacov: „Aici este poarta cerului.” Și a fost o poartă a cerului... Am redescoperit metodele de lucru ale Domnului Hristos, am primit o viziune nouă cu privire la urgența salvării sufletelor, am învățat că nimic nu e posibil decât în puterea Duhului Sfânt. Am învățat că nu există limite în ceea ce poate lucra Dumnezeu printr-un om devotat Lui. Privind în urmă, tânjesc după căldura părtășiei și după puterea încurajării primite de la Dumnezeu prin oamenii dragi de la Amnaș. Sunt plină de recunoștință la adresa Tatălui, care mi-a dăruit această experiență și care a dorit să mă instruiască pentru această lucrare înaltă a chemării oamenilor la veșnicie. Se îndoieste cineva că la Amnaș ar putea fi o poartă a cerului? „Veniți și vedeți”, este invitația pe care v-o face nu un om, ci Mântuitorul. (Laiu Elvira, 50 ani – Poduri, Bacău)

Școala de la Amnaș a fost o ocazie deosebită în care am acumulat cunoștințe de medicină preventivă și de Biblie pe care să le pot folosi în lucrarea cu semenii... A fost un loc în care m-am apropiat mai mult de Dumnezeu..., a fost o familie.

(Gabriela Georgescu, 23 ani – București)

Am experimentat o apropiere de Dumnezeu mai profundă, punând deoparte timp special pentru Dumnezeu. Am învățat să fiu mai curajoasă, ceea ce m-a făcut mai credibilă în fața celorlalți atunci când expun ceva. Mă bucur că familia mea apreciază ceea ce am învățat. Și mă bucur că acum Îi pot sluji mai bine lui Dumnezeu. (Agneta Farcaș, 46 ani – Făraoni, Bacău)

Mă bucur când primesc vești din partea absolvenților noștri, despre proiectele de misiune unde Domnul îi cheamă. Continuu să mă rog pentru fiecare. Simt satisfacția unei zile pline de realizări și îmi doresc ca fiecare zi să fie la fel.

Cu siguranță ați trăit și dumneavoastră acel sentiment de satisfacție lucrând pentru Domnul. Odată ce ați simțit gustul, nu mai puteți face altfel. Vă îndemn cu bucurie în suflet: încercați numai! Lucrarea pentru Dumnezeu crează dependență. O dependență de dorit..., aceea dependență de El! Nu vă fie teamă să o experimentați în fiecare zi. Nu veți ajunge să regretați nici măcar o clipă.

Bineînțeles, minunea continuă. Aceasta nu a fost singura serie de cursuri. Pentru anul 2009, cursurile sunt programate astfel: 31 iulie-31 august, 1-31 octombrie. Cei care doresc să spună: „Jată-mă, trimite-mă!”, ca răspuns la chemarea Lui, sunt bine-veniți.

Pentru înscriere: Livia Cojocar, Centrul pentru Sănătate și Familie Sibiu, Str. Lungă, nr. 150, loc. Amnaș, or. Săliște, jud. Sibiu, cod. 557227; e-mail: csfsamnas@yahoo.com; tel: 004-0751-534 228, 004-0765-564 920.

Să ne cunoaștem familia adventistă...

Așezată în inima Europei, Republica Federală Germania este, cu siguranță, cea mai populată și industrializată țară a continentului, având un teritoriu de 357.027 km² și o populație de peste 82 de milioane de locuitori. Deși triburile germanice s-au așezat pe acest teritoriu încă din secolul II î.Hr., ca stat, Germania a apărut abia în anul 1871. Este bine cunoscută pentru personalități ca J. S. Bach, L. van Beethoven, Gothe, Kant, Luther și mulți alții. Creștinarea germanilor a început în secolul IV, în mare parte prin călugării benedictini, apoi aici se va dezvolta un puternic centru catolic pentru ca Reforma din 1517 să aducă majoritatea de partea protestanților.

Adevărurile prețioase ale Bibliei au fost descoperite aici înainte de venirea primului misionar adventist. Au existat grupuri de credincioși care au înțeles, în urma studierii Bibliei, că Domnul Isus trebuie să se întoarcă în curând și că Sabatul zilei a șaptea este adevărata zi de odihnă. O parte însemnată dintre acești credincioși se vor uni mai târziu cu Biserica Adventistă.

Primii misionari adventiști care au ajuns pe acest teritoriu au fost frații Andrews și Erzberger, în anul 1875, care au venit să caute grupa de păzitori ai Sabatului condusă de Lindermann. În 1876 va avea loc primul botez și se va organiza prima comunitate adventistă. În 1886, Conferința Generală l-a trimis pe fr. Conradi să coordoneze misiunea printre germani, iar în 1887, Ellen White va vizita Germania în turneul său european. În anul 1898, Câmpul German avea aproape 1.000 de membri și un an mai târziu va fi trimis primul misionar în misiune externă.

În 1900 a fost deschis centrul de educație și sănătate de la Friedensau, unde va funcționa un centru medical, o fabrică de alimente sănătoase și o școală.

Astăzi, în Germania sunt cu puțin peste 35.000 de membri care se închină în 578 de biserici și aproape 30 de grupe. Tot din raportul statistic aflăm că aici mai sunt 4 școli, o universitate și un spital adventist în Berlin, cu 185 de paturi. În ciuda dificultăților datorate unei societăți tot mai secularizate, biserica se luptă să mențină vie flacăra speranței adventiste.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

Mână uscată sau umăr înghețat

Deosebirea dintre mâna uscată și umărul înghețat este destul de mare. Prima are mușchi și nervi atrofiați, cel de-al doilea are mușchi și nervi viguroși, dar blocați de... durere. Asemănarea dintre ele este mai mare: amândouă sunt inefficiente, nefuncționale. De la distanță, s-ar putea să pară că sunt la locul lor, că trăiesc. Dar ochiul Specialistului divin constată că, „deși le merge numele că trăiesc”, sunt, practic, moarte sau „pe moarte”. Ce le poți face? ar zice un neavizat. „Veghează și întărește ce e pe moarte!” ar răspunde El, Specialistul. Veghează, ca să nu moară, dacă încă mai mișcă. „Întărește!” Dar cum?

Omul cu mâna uscată era, probabil, iudeu. Era la sinagogă (Marcu 3,1-6). Probabil că nu i se cerea să facă nimic, decât să asculte. Mai ales că era zi de Sabat, când nu se „face” nimic. Specialistul este și El prezent. Îl observă pe pacient, care nu solicită nicio intervenție, niciun consult, îi conturează diagnosticul și inițiază programul terapeutic:

1. „Scoală-te!”
2. „Stai la mijloc!” și
3. „Întinde-ți mâna!”

Cura aceasta a avut un efect spectaculos: mâna s-a vindecat. Evident, nu prin energia proprie, ci prin efectul Cuvântului viu și lucrător, „mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri”. Întrucât „pacientul” stătea în mijlocul asistenței, a fost clar că nu a intervenit niciun alt factor.

Acolo unde îmi desfășor activitatea, printre suferinzi, nu se vorbește de mână uscată. Destul de frecvent însă întâlnim cazuri de așa-numitul „umăr înghețat”, umăr dureros, încordat, greu sau imposibil de folosit pentru lucrul curent. Același cuvânt al Maestrului ne-a îndemnat să venim în ajutorul acestor suferinzi, cu mijloace simple, dar eficiente: masaj, gimnastică recuperatorie, cataplasme diverse, băi cu plante medicinale etc. Folosindu-le cu priceperea cuvenită, „gheața se topește” încetul cu încetul, iar umărul își reia activitatea, fără să mai genereze vreo acuză, spre bucuria „administratorului” său. Nu sunt puține asemenea cazuri, ca și rezolvările lor atât de necesare, deoarece nimeni nu îi poate zice mîinii, cea manevrată de umăr: „N-am trebuință de tine.” (1 Cor. 12,21)

Când mă întâlnesc cu un caz de felul acesta, îmi aduc instinctiv aminte și de mențiunea pe care pana inspirată a profetului bisericii rămășiței o face referitor la acest fapt: „Subiectul sănătății trupesti este legat de solia îngerului al treilea la fel de strâns cum este legat brațul de trup.” Legarea aceasta are un rost bine precizat, ne lasă Ellen White să înțelegem:

1. Micșorarea suferinței.
2. Întinderea unei punți către oameni, acolo unde se află ei.
3. Pregătirea unui popor care să-L întâmpine pe Acela care va veni în curând pe nori.

Meditând la aceste afirmații clare, din perspectiva activității practice a unei persoane obișnuite, în viața de zi cu zi, îmi dau seama că și în acest plan al existenței poate surveni situația nedorită a unui „umăr înghețat” dureros: relația dintre corp (biserica) și mână (lucrătorul medical) este dificilă, minimă sau inexistentă. Uneori, „articulația” dintre cele două produce... durere.

Mă bucur când citesc, în paginile prezentei publicații a Bisericii Adventiste din țara noastră, că multe asemenea „articulații” funcționează normal, eficient și fără durere. Și nu sunt deloc puține asemenea cazuri. Ele aduc bună dispoziție și poftă de viață și de muncă în familia creștină personală sau ecleziastică

Totuși există și situații adverse. Au existat și în trecut. Marcu, evanghelistul, spune că *era acolo* un om; și chiar dacă era doar unul, cazul lui trebuia rezolvat, iar Isus a făcut lucrul acesta. Istoria, inclusiv a acestui caz, a fost scrisă pentru învățătura noastră, a celor „peste care au venit sfârșiturile veacurilor”. Am găsit în valoroasa lucrare *Mesagerul Domnului*, vol. 2, p. 36-37, un crâmpei din această istorie modernă, de data aceasta. Citez: „Criza Kellog a fost cauzată de o hipertrofie a brațului drept, la originea căreia a stat și faptul că unii dintre conducători bisericii erau reticenți la mesajul reformei sanitare.” De-a lungul anilor, ruptura ulterioară dintre accentul pus asupra sănătății și conducerea pastorală și teologică i-a despărțit pe mulți și a complicat inutil vocea mută a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. „Operația chirurgicală administrativă din anii 1900-1901 a

dr. Gheorghe Valeriu este capelan la Centrul pentru stil de viață de la Herghelea.

readus brațul drept la relația lui cores-punzătoare cu trupul, dar a adâncit rana, împingându-i pe unii în extrema opusă – a minimalizării importanței relației dintre sănătatea mintală, cea spirituală și obiceiurile fizice.”

„Un timp, mesajul brațului drept a trăit într-o IZOLARE EFECTIVĂ de trupul spiritual, un semn că trupul spiri-tual și-a înțeles greșit propria evanghelie. Ellen White a numit această separare între slujitorii Evangheliei și misionarii medicali RANA CEA MAI MARE ce putea să aibă loc în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Separarea a afectat direct pregătirea bisericii pentru îndeplinirea misiunii ei evanghelice, punând pie-dici creșterii în har. A fost un divorț între domeniile pe care Dumnezeu Însuși le-a unit și care a limitat poten-țialul mărturiei adventiste, micșorând impactul deplin al Evangheliei veșnice.”

Iată, în continuare, ce frumos descrie aceiași pană inspirată felul în care ar trebui să scriem propria istorie, dacă „articulația” dintre „mână și corp” este sănătoasă: „Tema marii lupte consideră ‘vindecarea’ ca fiind scopul mântuirii... Urmarea firească este că medicul și pastorul trebuie SĂ LUCREZE ÎN TANDEM. Aseme-nea cailor înhămați, ei trebuie să tragă la carul adventist cu aceiași viteză. În concepția lui Ellen White, slujitorul Evangheliei și misionarul medical trebuie să lucreze împreună, urmărind scopuri comune și eforturi evanghelice unite.” (*Idem*, p. 38)

„Slujitorii Evangheliei trebuie să lucreze cu mâna dreaptă și cu mâna stângă (1 Cron. 12,2), făcându-și lucrarea cu inteligență și tărie. Medi-cul trebuie să lucreze la fel ca pastorul și cu tot atâta seriozitate și dăruire pentru mântuirea sufletului, ca și pentru reînnoșirea trupului. Duhul Sfânt nu a despărțit și nu va despărți niciodată lucrarea misionară medicală de predica-rea Evangheliei. Ele nu pot fi separate. Slujirea Cuvântului și vindecarea celor bolnavi sunt una, pentru că au fost unite de Isus Hristos.” (*Idem*, p. 39)

Ceea ce face ca o articulație, cum ar fi cea a umărului, prin care brațul este legat de corp, să funcționeze normal, fără dureri, eficient, este întrunirea câtorva condiții:

1. Potrivirea capetelor osoase între ele, așa încât să poată sta comod unul lângă celălalt și să se poată mobiliza fără jenă, fără piedici legate de forma suprafețelor acestora.

2. Legarea lor laolaltă prin fibrele foarte trainice ale capsulei articulare, care, fiind și foarte numeroase, alipite unele de altele sau chiar împletite reciproc, realizează un manșon. Man-șonul e temeinic fixat la ambele capete, nepermițând intrarea niciunui corp străin între cele două suprafețe articu-lare, corp străin ce ar jena mișcările și ar uza suprafețele aflate în contact.

*„Duhul Sfânt nu a despărțit și nu va despărți
niciodată lucrarea misionară medicală de predi-
carea Evangheliei. Ele nu pot fi separate. Slujirea
Cuvântului și vindecarea celor bolnavi sunt una,
pentru că au fost unite de Isus Hristos.”*

3. Existența unui cartilaj ce capito-nează fiecare suprafață articulară, pentru a amortiza șocul produs de contactul lor în timpul mișcărilor, sub influența gravitației, pe de o parte, și a contracției mușchilor, pe de altă parte. Nu se aude niciun zgomot în timpul activităților și nu se simte niciun șoc al ciocnirii dintre ele. Mișcarea devine astfel plăcută și dorită.

4. Prezența unui lichid oarecum uleios în capsula articulară, secretat de membrana fină sinovială ce căptușește capsula articulară la interior, lichid care unge ambele suprafețe articulare, asigu-rând evitarea frecării lor una de cealaltă și, astfel, evitarea uzării lor. Acest lichid numit „sinovial”, împiedică articulația să scârțâie vreodată în timpul mișcărilor, asigurând o lubrifiere de cea mai bună calitate.

Din scrierile inspirate menționate anterior că și articularea dintre echiva-lentele spirituale ale corpului și brațului, fie el drept sau stâng, trebuie să întru-nească aceste câteva condiții, pentru a evita apariția imobilității sau a durerilor cauzate de mișcare (apariția „umărului înghețat”). Așadar, e nevoie de:

1. Perfecta potrivire –, în privința principiilor lor de acțiune –, între pastorul și lucrătorul medical. Aceasta se realizează din start, prin aderarea lor la

aceași biserică, cu ocazia legământului baptismal, și se exprimă mai ales prin umilința sfântă în fața Cuvântului divin.

2. Legarea lor prin fibrele trainice ale iubirii divine, principale, care nu se rupe sub impactul evenimentelor critice, inevitabile într-o lume ca aceea pe care o populăm.

3. Existența – și de o parte, și de cealaltă – a unui „strat gros” de blândețe creștină (echivalent al cartilajului articu-lar), care să amortizeze perfect orice șoc al constatărilor făcute cu ocazia contac-tului dintre cei doi în cursul activității, când forța centrifugă a gravitației firii

pământeste e contracra-rată de forța centripetă a mușchilor activității de slujire.

4. Prezența lubrifi-antă a Cuvântului divin, prin intermediul căruia vorbesc cei doi și se „sfătuiesc” continuu, cum afirmă apostolul Pavel în Coloseni 3,16. El face ca cei doi să lucreze într-un

„tandem” atât de frumos, încât să nu se audă sau să se simtă vreo scârțâială în colaborarea lor.

Aceleași condiții sunt reclamate, precum știm, de orice articulare trainică a unui bărbat de o femeie, în cadrul căsniciei, al familiei creștine, pentru ca să funcționeze ca un „colț de rai”. Este deci imperios necesar ca, în biserica rămășiței, cea destinată să contribuie intens la pre-gătirea căii pentru venirea Domnului ei, lucrătorii medicali și pastorii să lucreze „în tandem”, într-o relație perfectă și stabilă, strânsă – plănuiind, acționând și verificând împreună orice acțiune îndreptată spre acest țel. Și, dacă mai apare vreodată vreo „mână uscată” sau vreun „umăr înghețat”, să-I îngăduim Domnului să ne poruncească: „Ridică-ți mâna!” și să ne maseze cu musturaea Lui, să ne îmbăieze cu îndemnul Lui duioase și să ne antreneze prin gim-nastica activității evanghelice.

NB: Gimnastica aceasta să fie aéro-bică – desfășurată în atmosfera liberă a rugăciunii unite, ozonată cu fervoarea pasiunii spre mântuirea sufletelor pentru care a murit Hristos.

Să ne rugăm ca aceasta să fie experiența plăcută atât a „trupului”, cât și a „brațului drept” în cadrul bisericii rămășiței, fie ea în România, fie oriunde în altă parte a lumii acesteia.

CONVENȚIA ASI ROMÂNIA

Vă aducem cu bucurie la cunoștință faptul că în perioada 19-20 iunie 2009, a avut loc în Bacău **AXXI-a Convenție Anuală ASI România**.

În prima parte a programului convenției, vineri 19 iunie 2009, începând cu ora 10:00, la sediul Conferinței Moldova din Bacău a avut loc *Adunarea Generală Electivă ASI*, la care au participat membrii ASI România și, de asemenea, reprezentanți ai Conferințelor Bisericii Adventiste din România.

În program au fost cuprinse momente de devoțiune, raportul președintelui, a fost prezentat un proiect de statut nou ASI România și o nouă organigramă, care au fost adoptate, după ce au obținut votul Adunării Generale.

În timpul desfășurării lucrărilor electivă, au fost prezentate rapoarte despre activitatea ASI din ultimii patru ani și, de asemenea, cei prezenți au putut să participe la un seminar despre perioada de criza economică, prezentat cu profesionalism, dintr-o perspectivă creștină, de conf. univ. dr. Steliana Sandu.

Vă aducem la cunoștință rezultatele sesiunii electivă: în urma votului membrilor ASI România, *consiliul de administrație*, se compune din următorii membrii: *președinte* – Bența Remus; *vicepreședinte pentru evanghelizare și supervizarea proiectelor* – Paladă Dumitru; *vicepreședinte pentru marketing și creșterea numărului de membri* – Azam-

fiei Leonard; *secretar executiv* – Bența Aurel Remus; *trezorier* – Mohora Ioan; *membrii*: Bența Lazăr, Burdului Valentin, Preda Cristinel, Pițurlea Daniel, Turturică Ionel, Turtoi Nicolae, Rus Iustinian.

Programul de Sabat, începând de vineri seara până sâmbătă seara, s-a desfășurat în sala Casei de Cultură „Vasile Alecsandri” din Bacău. Suntem onorați de faptul că am putut saluta o prezență de amploare a membrilor bisericilor adventiste din Bacău și din împrejurimi, la acest eveniment. Ne bucurăm de momentele deosebite de închinare și părtășie pe care am avut ocazia să le petrecem împreună.

Invitații prezenți la acest eveniment au fost: președintele Bisericii Adventiste din România – Teodor Huțanu; președintele Conferinței Transilvania de Nord – Asanache Romeo; președintele Conferinței Moldova – Paul Pauliuc; membrii Comitetului Conferinței Moldova; secretarul Conferinței Transilvania de Sud – Szasz Ernest; secretarul Conferinței Banat – Pavel Memete; secretarul Conferinței Muntenia – Lucian Floricel.

Un invitat al evenimentului a fost și președintele ASI Europa – Angel Duo, care i-a familiarizat pe cei prezenți cu misiunea ASI Europa, organizație la care ASI România este afiliată din anul 2005.

Sâmbătă dimineața, după prezentarea proiectelor care au fost aprobate pentru

a fi finanțate în anul 2009 - 2010, colecta destinată strângerii fondurilor necesare și angajamentele de donații pentru sprijinirea proiectelor făcute de cei prezenți au totalizat suma de 888.000 lei.

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru harul pe care îl avem de a ne putea implica în continuare în lucrarea Sa și le mulțumim celor care s-au angajat să ofere suportul lor, atât în vremuri de prosperitate, cât și în vremuri de restriște!

Convenția ASI România s-a încheiat sâmbătă seara, 20 iunie 2009, cu un concert deosebit al „Reuniunii Muzicale”, susținut de soliști și grupuri muzicale din toată țara, cu deosebită colaborare a Orchestrei Filarmonicii din Bacău.

Le mulțumim tuturor celor care ne-au fost alături în organizarea și desfășurarea acestui eveniment și, de asemenea, îi mulțumim Comitetului Conferinței Moldova care ne-a găzduit și sprijinit!

Fie ca Dumnezeu să ne însoțească și în viitor și El să ne ajute să ne aducem la îndeplinire misiunea!

Pentru a obține mai multe informații despre activitatea ASI România, vă invităm să consultați site-ul nostru: www.asiromania.ro, sau să ne contactați la numărul de telefon: 0720.869.290 sau 0265.320.548, sau prin e-mail la adresa: office@asiromania.ro.

(Remus Bența, președinte ASI România)

S T I R I

CARAVANA VACANȚEI LA START

La sfârșitul lunii iunie, o nouă inițiativă a Departamentului Școala de Sabat și Lucrare personală a Conferinței Moldova a prins viață prin lansarea proiectului „Caravana vacanței”.

Primii beneficiari ai acestui proiect au fost peste 70 de copii din localitatea suceveană Iacobeni, dar și părinții sau bunicii acestora, care, în timp ce micuții participau la diverse activități recreative, puteau să beneficieze de serviciile standului de sănătate, condus de pastorul local Chidoveț Iosif și soția dumnealui.

Cei patru membri permanenți ai caravanei, Claudiu Racu, Daniel Chiriac, Gabi & Oana Sorohan, împreună cu coordonatorul proiectului, pastorul Dragoș Mateciuc, directorul Departamentului Școala de Sabat și Lucrare personală de la Conferința Moldova, și câțiva specialiști în activitățile cu copii s-au deplasat cu o rulotă special inscripționată și dotată cu toate materialele necesare activităților cu copii.

Amenajat în parcul de lângă Casa de Cultură a localității, proiectul a atras majoritatea copiilor din zonă. Aceștia,

la sfârșitul proiectului, au reușit, prin tristețea lor, să atragă promisiunea autorităților locale că vor pune la dispoziție un spațiu pentru ca activitățile începute de Caravana vacanței să poată continua, săptămânal, într-un club al copiilor.

Mai multe despre itinerarul și activitățile caravanei la adresa www.caravanavacantei.ro

(Ruben Atomei /AARC)

AVALANȘA CREDINȚEI

În perioada 29 iunie - 4 iulie, la Centrul Medical al doctorului Paul Costache a fost organizată o Școala Biblică de Vacanță în localitatea Pârscov.

Cu sprijinul directorului Școlii Generale „Vasile Voiculescu” din comună, zeci de copii de la grădinițele și școala de stat au participat la acest proiect, fapt pentru care i-am mulțumit cu toții lui Dumnezeu pentru această oportunitate creată.

Încă din prima zi a Școlii Biblice de Vacanță, peste 25 de copii, însoțiți de câteva mămici, au cântat și au învățat despre creație. Deși un membru al clerului, aparținând unei alte

INSULA MARE A VOLUNTARIATULUI

În perioada 28 iunie - 5 iulie 2009, un grup format din 21 de tineri, cu vârste între 13 și 23 de ani, din localitățile Râmnicu-Sărat, Ziduri și Viziru, împreună cu pastorii Daniel Mihăilă, din Viziru, și Florin Ghiță, din Râmnicu-Sărat, s-au implicat într-un proiect de voluntariat în două localități din Insula Mare a Brăilei.

Proiectul a fost inițiat în mod oficial de pastorul Dorin Albu, directorul Departamentului Lucrare personală al Conferinței Muntenia, și s-a desfășurat, în principal, în gospodăriile misionarilor adventiști din comuna Mărașu și satul Plopi. Plini de entuziasm, tinerii au participat la demolarea unor camere deteriorate ale unei locuințe, la turnarea unei fundații de beton, dar și la activități specifice zonelor rurale, cum ar fi: culesul roșiilor și al mazării.

Cu privire la obiectivele acestui proiect, dumnealui a menționat două dintre acestea:

1. Proclamarea Evangheliei într-un mod vizibil, practic, altruist, în mijlocul unei comunități de oameni în care principiul de a fi bun și generos este perceput ca o amenințare într-o lume

dominată de individualism și ură.

2. Consolidarea relației cu Domnul Isus Hristos prin rugăciune și studierea zilnică a Scripturii. Acest studiu s-a realizat concomitent cu dezvoltarea unor noi relații de prietenie și a spiritului de echipă în vederea aducerii la îndeplinire a unui scop nobil.

Fiecare zi de lucru se deschidea la ora 5:30 cu momente devoționale și se încheia în același simțământ de părtășie cu Dumnezeu. Mai mult decât atât, cântecele tinerilor din timpul activităților și jocurile lor inocente, în care s-au manifestat bucuria și decența unui caracter sfânt, au stârnit curiozitatea altor tineri din apropiere.

Referitor la acest proiect, pastorul Florin Ghiță a dorit să mulțumească „în primul rând, Domnului pentru această oportunitate oferită în care am putut să-I fim utili, în al doilea rând, membrilor care ne-au sprijinit și directorilor Departamentelor de Tineret și Lucrare personală din cadrul Conferinței Muntenia, Robert Mandache și Dorin Albu, pentru colaborarea de care au dat dovadă”.

(Florin Ghiță, pastor districtul Râmnicu-Sărat / AARC)

SĂNDULACHE
ELENA

(2 06 1913 - 28 02 2009)

S-a născut în comuna Strugari, jud. Bacău, fiind cel mai mic copil al familiei Trofin. La numai 13 ani decide să primească botezul în Biserica Adventistă. Prin căsătorie, părăsește satul natal și se stabilește în Grigoreni. A slujit biserica din postura de prim-diaconasă, coristă și a constituit un bun sprijin pentru soțul său, care a fost prezbiter.

Anii târzii ai bătrâneții o determină să accepte mutarea în orașul Moreni, jud. Dâmbovița, unde a beneficiat de îngrijirea din partea mezinii familiei, Estera Glodeanu. Chipul său blajin și vorba sa caldă vor rămâne o amintire plăcută pentru toți cei care au cunoscut-o.

VIOLETA VENERA OFIȚERU

Pe data de 14 iunie 2009 a încetat din viață Violeta Venera Ofițeru, la vârsta de aproape 80 de ani. A cunoscut adevărul lui Biblic încă din anii tinereții – 19 ani –, fiind singura din familia ei care a îmbrățișat doctrina Bisericii A.Z.Ș. Provenind dintr-o familie mixtă – tatăl ortodox și mama catolică –, ea însăși făcând parte din Organizația Tineretului Catolic, s-a confruntat cu o oarecare opoziție din partea familiei ei.

La un an după primirea botezului în comunitatea Craiova, se căsătorește cu pastorul Ilie Ofițeru. Împreună au avut un copil, care a decedat la vârsta de 7 luni. A fost alături de soțului ei 47 de ani, ajutându-l în lucrarea Domnului – ea fiind asistentă medicală.

A adormit cu speranța revederii cu soțul și copilul lor la învierea celor drepti, la revenirea Domnului Hristos.

Ș T I R I

confesiuni religioase, nu a fost deloc încântat de acest lucru și a încercat să-i abată pe oameni de la acest proiect, și în ciuda faptului că a doua zi a plouat torențial, iar educatoarele se întrebau: „Credeți că mai vine cineva?”, totuși, la ora stabilită pentru începerea activităților, cu bicicleta, cu mașina sau pe jos, însoțiți de părinți, învățător și director, copiii au venit din prima până în ultima zi.

La serbarea care a avut loc la biserica noastră au participat din nou cu toții și și-au exprimat mulțumirea pentru implicarea și dăruirea de care educatoarele au dat dovadă. În urma cuvântului rostit reacția a fost neașteptată din partea audienței, ca în vremurile apostolice: „Credeți că noi nu avem nevoie de mântuire?”. Și cine știe dacă nu cumva aceste mici evenimente vor fi scânteia care va declanșa o avalanșă a credinței?

(Nițulescu Daniel, pastor Pârscov / AARC)

ISTORIA SABATARIEILOR DIN TRANSILVANIA

Luni, 13 iulie 2009, în aula Facultății de Teologie Ortodoxă a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, pastorul Ioan-

Gheorghe Rotaru, directorul de Relații publice și Libertate religioasă din cadrul Conferinței Transilvania Nord, și-a susținut public teza de doctorat în teologie, specializarea „Istorie bisericească și paleografie”.

Teza de doctorat, cu tema „Istoria sabatarienilor din Transilvania”, a fost considerată de către comisiile examinatoare o lucrare unicat pe această temă în istoriografia laică și bisericească din România.

Academicianul Nicolae Edroiu, unul dintre referenții tezei, a caracterizat-o ca fiind un monument al istoriografiei românești, susținând publicarea grabnică a acestei lucrări în 3 volume, atât în limba română, cât și în limba engleză.

În urma examenului pe catedră (9 iunie a.c.) și a susținerii tezei de doctorat (13 iulie a.c.), pastorul Ioan-Gheorghe Rotaru, doctor în filosofie din anul 2002, doctorat obținut în cadrul Academiei Române din București, a primit din partea Facultății de Teologie Ortodoxă a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca titlul de doctor în teologie cu distincția specială *Magna cum laude*.

– Tony, lasă joaca și mergi la pian și repetă piesa pe care ți-a dat-o profesorul.

– Dar, bunico, este plictisitor să tot repet un cântec pe care-l știu. De ce trebuie să cânt doar cu un deget? Profesorul nu poate să mă învețe să cânt cu ambele mâini așa dintr-odată?

– Ai răbdare, Tony, va veni și timpul acela. Dar să știi că orice lucru valoros se obține prin perseverență și efort. Tot ce se obține ușor este lipsit de importanță.

– Ba mie mi se pare o risipă de timp să repeți întruna...

– Nu este o risipă, ci un câștig, pentru că ceea ce vei câștiga prin muncă este neprețuit.

– Dar, bunico, mie nu îmi place să greșesc, așa că prefer lucrurile ușoare, fără niciun astfel de risc.

– Știi, am citit odată un gând care mi-a plăcut foarte mult: „Fă lucrul pe care crezi că nu-l poți face. Eșuează. Încearcă din nou. Fă-l mai bine a doua oară. Singurii oameni care nu cad sunt cei care nu urcă pe cablul de la înălțime. Acesta este momentul tău.” Vreau să-ți spun o povestire, pe care am auzit-o mai de mult, despre un băiețel căruia îi plăcea să o însoțească pe mama lui la concerte, în special la cele de pian.

Într-o astfel de ocazie, când marele pianist Jan Paderewski dădea un concert în oraș, mama nu a vrut să rateze ocazia și, chiar dacă a costat-o mai mult, a luat

bilete cât mai aproape de scenă. Acum aștepta cu nerăbdare să se ridice cortina.

La un moment dat, când luminile din sală s-au stins și concertul era pe cale să înceapă, mama s-a întors spre scaunul unde trebuia să fie așezat băiatul și a descoperit că fiul ei dispăruse.

Dintr-odată, cortinele au fost ridicate și lumina reflectoarelor au fost proiectate pe impresionantul pian de pe scenă.

Îngrozită, mama observă că băiatul ei se așază la pian și începe să cânte, cu un degetel, dar sigur pe el, cântecelul: „Twinkle, Twinkle, Little Star” (*Strălucește, micuță stea*). Mama se ridică imediat și începu să se scuze în stânga și în dreapta, făcându-și loc printre rândurile pline de amatori de muzică bună. Dar, în acea clipă, marele maestru își făcu intrarea în scenă, de data aceasta fără ropotul de aplauze cu care era obișnuit să fie primit. Uimit, văzu că locul lui preferat, cel de la pian, era ocupat de un băiețel de doar 5 anișori. Merse repede la pian și îi șopti copilului la ureche: „Nu te opri. Continuă să cânti!”

Mama se opri din mers și așteptă, cu inima strânsă de emoție să vadă ce urmează.

Maestrul, aplecându-se asupra pianului, își întinse mâna stângă și începu să completeze melodia adăugând partea de bas. Apoi își întinse și mâna dreaptă și făcu un acompaniament sublim. Lumea

era fascinată. Împreună, bătrânul maestru și tânărul învățcel au transformat o situație ce pentru mamă părea a fi una dezastruoasă într-o experiență extrem de creativă și frumoasă. Toți au fost extrem de fascinați încât după un timp nu și-au mai putut aminti ce a mai cântat marele maestru Paderewski la acel concert. Și-au amintit doar de piesa „Twinkle, Twinkle, Little Star”.

Dar, cu siguranță, copilul nu a uitat niciodată nu doar melodia cântată împreună cu maestrul, ci și cuvintele pe care acesta i le-a șoptit atunci la ureche: „Nu te opri. Continuă să cânti!” Și așa a făcut. Acest copil a devenit un mare pianist, care mai târziu a concertat pe marile scene ale lumii. Și totul a început de la cântatul cu un deget, adică de la lucrurile simple.

Așa că, Tony, este foarte important să nu te oprești din cântat, să cânti în fiecare zi. Perfecțiunea nu se atinge așa dintr-odată, ci cu multă muncă. Pentru că, dacă nu ești conștient de lucrul acesta, vei alege să faci doar lucrurile care se obțin ușor, fără efort de voință, iar lucrurile dificile și importante le vei lăsa neterminate. Data viitoare, când îți propui să faci lucruri mărețe peste noapte, adu-ți aminte de sfatul maestrului Paderewski: „Nu te opri. Continuă!” Eșecul nu trebuie să te descurajeze, ci, din contră, să te motiveze să reușești.

Nu te opri. Continuă!

ADELA BĂNCĂU-BURCEA

Recreație sau timp liber?

Este adevărat că acest lucru se întâmpla mai de demult, însă, atunci când am început să merg la școală, ceea ce se numește astăzi „pauză” atunci se numea „recreație”. Trecerea între orele de clasă invita, cel puțin teoretic, la o folosire reînviătoare a timpului. În exprimarea noastră teologică, aș putea spune că „recreația” transformă „pauza” într-un mic Sabat al orarului școlar.

Din nefericire, „recreația” a devenit pentru post-moderni o noțiune inundată nefast de distracție, agitație și epuizare. Pauzele, timpul liber, concediile și vacanțele au mai mult de-a face cu golirea, concedierea. Fără a fi un simplu joc de cuvinte, această constatare nedorită este argumentată de starea instalată după revenirea din aceste perioade de întrerupere a activității: oboseală, mahmureală, sfârșeală.

Ca și cum nu ar fi fost îndeajuns, ne-am pripocsit, între timp, și cu mult așteptatul „weekend”, înscris pe aceeași orbită a timpului liber: liber de orice urmă de recreație. Nu este de mirare că întâlnim atenționări de tipul: „Nu cumpărați ceea ce s-a produs în zilele imediat următoare weekendului. Abia începând cu ziua de miercuri, calitatea revine la parametrii normali!”. Ce am putea spune despre aceste pauze care ne fac inapți pentru o activitate de calitate?

Ghidul garantat pentru orice formă de timp liber este Biblia. Ea ne vorbește despre Sabat: Sabatul creației – atunci când Dumnezeu a sfârșit facerea lumii și Sabatul recreației – atunci când Mântuitorul a strigat: „S-a sfârșit!”, murind pentru răscumpărarea lumii. Creația și răscumpărarea sunt ingredientele divine ale rețetei pentru neodihna omenirii.

De aceea, nu e de mirare că suferim de epuizare cronică, iar biserica nu mai este dorită și reînviătoare ca altădată, pentru că am „desființat frumos” Sabatul Domnului și am pus în loc weekendul nostru. Iarăși, nu e de mirare să constatăm că weekendul este boala postmodernă a Sabatelor noastre.

Inocularea ideii că Sabatul este timp liber, ne dă dezlegarea să nu ne prezentăm sau să întârziem la programul de închinare, să dormim sau să ne îndeltnicim cu alte activități etichetate de noi „permise”. Concluzia este că alternativa weekendului transformă Sabatul în timp care ne consumă, ne concediază, ne goleşte, în timp ce Dumnezeu l-a

intenționat ca timp de refacere, reclădire, recreație. Iar modelul înțelegerii și trăirii Sabatului se extinde inevitabil asupra folosirii oricărei forme de timp liber.

Suntem din nou în sezonul vacanțelor și concediilor. Vom reveni din ele mai puternici, mai luminoși, mai optimiști, mai dornici de Împărăția cerurilor și mai dispuși de a vorbi despre ea și semenilor noștri? Un sportiv pregătit pentru marea probă așteaptă cu nerăbdare semnalul startului. Sabatul este secretul care ne poate face să așteptăm nerăbdători revenirea din concediu sau din vacanță. Sună nefiresc? Probabil că da. Ne ajută însă apostolul Pavel, oferindu-ne aceeași cheie pe care a pus-o la dispoziția romanilor creștini, acum două mii de ani: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voința lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Rom. 12,2)

Sabatul și orice formă de timp liber pot fi scoase de sub zodia „golirii fără a pune ceva în loc”. Esența păzirii Sabatului este recreerea ființei noastre și nu are de-a face cu ceea ce seamănă a revenire din comă. În Sabat, ne ajustăm concepția despre lume și viață, intrând în ritm cu Creatorul și bătând pasul veșniciei. Adevăratul timp liber este liber de orice îngrijorare și plin de încredere în susținerea lui Dumnezeu. Este un timp când încetăm să mai lucrăm cu mâinile noastre, încrezători că mâna Providenței poate face nespus mai mult decât îndrăznim să ne imaginăm noi înșine.

În Sabat, în concediu sau în vacanță nu mai purtăm halatul sau uniforma specifică activității noastre obișnuite. Devenim noi înșine, fără grade, distincții sau legitimații. Este exact ipostaza în care Dumnezeu ne așteaptă cu har, ca să ne poată reface după chipul și asemănarea Sa. Un timp folosit în felul acesta devine cu adevărat un timp al eliberării.

Einstein a surprins lumea cu afirmația că și timpul este relativ, fiind influențat de mișcare. Biblia ne spune că timpul este influențat de încetarea mișcării: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă. (...) Să nu faci nicio lucrare în ea” (Exod 20,8-11). „... atunci te vei putea desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău, Iacov; căci gura Domnului a vorbit.” (Isaia 58,14)

Fie că lucrați sau vă opriți, vă doresc tuturor să aveți parte de o recreație adevărată!

Teodor Huțanu este președintele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România.

CENTRUL DE SĂNĂTATE

PODIȘ

Contact:
<http://www.podis.ro>
telefon: 0744/199 059

Pentru cei care:

- suferă de: ateroscleroză, hipertensiune arterială, cardiopatie ischemică, angină pectorală, diabet zaharat, stres, astm bronșic, reumatism articular cronic, obezitate, dependență de fumat
- sunt interesați să deprindă un stil de viață prin care să prevină bolile cronice degenerative
- își doresc un loc de odihnă într-un cadru natural deosebit de atractiv și reconfortant
... avem vești bune!

VĂ OFERIM SERVICII DE:

- **Diagnostic:** consultații medicale, ecografie, electrocardiografie, determinarea densității osoase, analize medicale
- **Fiziokinetoterapie:** electroterapie, masaj, hidromasaj, saună, împachetări, gimnastică medicală (inclusiv subacvatică), alte tipuri de mișcare supravegheată.
- **Altele:** programe antifumat, antistres, stil de viață, consiliere.

- Veți beneficia de o alimentație echilibrată, gustoasă, bogată în fibre vegetale, cu proteine de calitate, fără colesterol.
- Cursurile de bucătărie vă vor da ocazia să învățați practic rețetele noastre.
- Sunteți invitați să vă convingeți!

Program serii: 9 august – 20 august 2009
23 august – 3 septembrie 2009

